

VSEBINA * Ob novih mašah — stran 161 * Nekaj citatov o podobi slovenskega duhovnika preteklosti — stran 162 * Kaj povedo številke — Iz knjige "Tvoja in moja Cerkev" — Vinko Vegelj — stran 163 * Nasveti — M. Terezija — stran 165 * Novo zanimanje — Dr. Katica Cukjati (Svob. Slov., Argentina) — stran 165 * Piseski nabiralnik — René Bazin — črtica — stran 167 * "Kar otrok lahko stori sam, naj naredi sam" — Dr. Anton Trstenjak — stran 170 * 3EA, fižol in jaz . . . — šaljiva zgodba J. R. — stran 171 * P. Bazilij tipka . . . — stran 172 * Izpod Triglava — stran 174 * Tudi za nas velja — stran 176 * Izpod sydneyskih stolpov — P. Valerijan — stran 178 * Pesem dveh src — roman — Florence L. Barclay — stran 181 * Naše nabirke — stran 181 * "Zinka...!" — pesem — Stanko Aster-Štater — stran 182 * Adelaidski odmevi — P. Janez — stran 184 * Z vseh vetrov — stran 186 * Kotiček naših mladih — stran 188 * Križem avstralske Slovenije — stran 189 * Križanka — Ivanka Žabkar — stran 192 * Dovtipne od doma — resnici v brk . . . — stran 192.

BOŽJE

IN
ČLOVEŠKE

LETNIK 31

ŠT. 7

JULIJ 1982

Ob novih mašah

JULIJ je mesec novih maš. Običajno je posvečevanje duhovniških kandidatov na praznik svetih apostolov Petra in Pavla — 29. junija — in nove maše po krstnih cerkvah novoposvečenih naslednje nedelje. Slavje nove maše je bilo od nekdanj največji praznik župnije, nepozabno doživetje, veseli ponos družine božjega ljudstva, da je v njih sredi zrastele novi duhovnik. Pesem "Novi mašnik bod' pozdravljen" tudi danes privre iz src kot malokatera druga; ob njenem petju se zalesketajo v očeh solze radosti.

Ob takihle mislih se mi kar samo stavlja vprašanje, kje so vzroki, da so nove maše danes pravzaprav tako redka slovesnost. A odgovor je na dlani. Svet je postal mrzel, boji se vsake žrtve, sebičnost materializma in potrošništva sta zasekala in še sekata rane v življenje družin . . .

Zanimivo: poklici so številnejši v deželah, ki so v pomanjkanju, pa naj bo hrane ali pa verske svobode. Ko je novomašnikov v vsega sitem in svobodnem svetu že zmanjkovalo, smo jih v Sloveniji imeli še lepo število. Zdaj je tudi pri nas občutno padlo. Seveda jih imamo tudi letos, a potrebovali bi jih mnogo mnogo več, da bi izpolnili vsa prazna mesta . . .

Eno je gotovo: časi se spreminjajo, ves svet se preustvarja in išče novih poti, ki za duhovnost niso vedno najidealnejše in najboljše. Zato je moral tudi zadnji cerkveni zbor pokazati v marsičem na sveže smeri, da je približal vero praznemu modernemu srcu. Vzelo bo časa, da se ideje kristalizirajo, da odpade pleve in ostane kleno zrnje, ki bo nekaj vredno. Še biti vernik danes marsikdaj ni lahko — pa naj bi bila lahka pot do duhovništva? Moderni čas je čas preizkušenj in marsikomu spodnese korak. Prav zato pa je še več vredna razumevajoča skrb vernikov za tiste, ki te dneve pristopajo k novomašnemu oltarju.

Našemu narodu, to je našemu kmetu, je imel voljo koristiti in je tudi v resnici koristil duhovni stan, edini izmed izobraženih stanov v naših deželah, ki se ni izneveril nikdar v celoti slovenstvu in njegovim bodi telesnim bodi duhovnim potrebam.

JANEZ TRDINA

+++

Ne zlagajo se sicer moji nazori povsem z nazori našega duhovstva . . . Jaz sem svobodomiseln, nikoli nisem tajil, vnet sem za napredek v znanstvu in državnem življenju. Jaz priznavam in spoštujem vsako prepričanje, da je le pošteno, neponarejeno . . . Sodil sem torej takole: Naše duhovstvo je najprej narodno, o tem ni dvoma — dobra podlaga! Potem je izobraženo — dobra podpora! . . . Znano mi je, koliko moč in veljavo ima duhovstvo pri našem ljudstvu; nič ne de, da jo le v dobro obrača. Ako hočem torej delati za ljudstvo, bode mi duhovstvo dober zaveznik.

JOSIP STRITAR

+++

Veliko smo imeli duhovnov v preteklem in sedanjem stoletju, ki so že pred nami pravično mislili o narodni ljubezni. Dolgo časa so duhovni s pismom in besedo edini skrbeli za ohranitev našega jezika in slovstva, za omiko in napredovanje našega preprostega naroda; moramo jim zato toliko bolj biti hvaležni, ker tega niso storili niti iz dobičkarije niti iz slavohlepnosti, temveč iz čiste krščanske ljubezni do svojih bratov, svojega naroda. Bili so edini nositelji omike med narodom, ko je graščak v kmetu cenil samo tlačana, uradnik podložnika in je meščan preošaben bil, da bi ustrezal zarobljenemu kmetu. Od tod je prišlo tisto zaupanje in spoštovanje, katero uživa še dandanes med kmeti, in to zaupanje tudi ne bo nehalo, dokler bodo duhovni ostali narodni.

JANEZ MENCINGER

Pred nekaj leti sem iz novomašne številke verskega tednika "Družina" izpisal tele misli, namenjene novoposvečenim duhovnikom. Vzel sem jih iz članka, kateremu je dal pisec (—pr) naslov "Dobre želje človeka iz cerkvene ladje". Morda so vredne ponatisa in tudi našega razmišljanja v mesecu novih maš:

. . . Takrat, morda deset ali dvanajst let nazaj, bogoslovcev skoro ni bilo mogoče zgrešiti. Malo pred osmo uro zjutraj se je skozi starodavni semeniški portal vsul črn plaz in se nameril proti Alojzijevišču. Pri nedeljski deveti maši je prav tako črna gruča stala ob oltarju Brezjanske Matere božje. Če smo srečali tri mlade fante, ki so sredi popoldneva hiteli po ulici, smo že mogli sklepati, da so to bogoslovci.

Danes vas je lahko zgrešiti. Morda vas na zunaj poznam le po tem, da vstopate skozi stari Mislejev portal ali pa na alojzijeviško dvorišče. Črna barva ni več vaša zunanja značilnost. Tudi kratka, skoraj vojaška pričeska ne. In vendar mislim, da boste dobri duhovniki. Vsaj tako dobri kot tisti, ki so pred vami hodili po straneh istega trikotnika: semenišče, fakulteta, stolnica. Čeprav se od sveta (ne vem, če sem uporabil pravilno besedo) manj razlikujete kakor vaši predhodniki, vas čakajo iste naloge, isti cilji, iste ali vsaj podobne žrtve. Želim vam predvsem tega, da bi ostali prav tako zasidrani v Kristusu, kakor je bila vedno zasidrana večina slovenskih duhovnikov.

Zadnje čase se je tudi na straneh Družine nekoliko razživela debata o liku sodobnega duhovnika. Nekajkrat sem naletel na željo, da bi se duhovnik popolnoma izenačil svetu. Vsaj tako sem razumel nekatera pisanja. Pri tem pa so se sklicevali na Pavlove besede, da je bil Kristus v vsem enak ljudem, razen v grehu. Res je bil enak, toda bil je tudi drugačen. Če bi te drugačnosti ne mogli nikjer drugje odkriti, bi lahko dejali, da je hodil pred nami. TUDI VI BOSTE MORALI HODITI PRED NAMI. Pogosto sami, osamljeni. Najbrž moje razumevanje Pavlovih besed ni čisto v skladu z modernimi eksegeti. Teologijo tudi poznam samo tako, pri vrhu. Kljub temu pa vem, da je službeno duhovništvo v Cerkvi še vedno potrebno. In to vas mora delati vsaj nekoliko drugačne. In tudi če tiste drugačnosti ne bo nikjer videti, morate biti vsaj boljši kristjani od nas. Verjemite mi, ljudje vas cenijo kot prijetne družabnike, duhovite sogovornike, toda predvsem hočejo videti v vas duhovnike. Tudi tisti, ki s Cerkvijo nočejo imeti posebno prijateljskih stikov. In duhovniki ste lahko, čeprav ne nosite kolarja in črne obleke, čeprav ste nam enaki. Duhovnost mora žareti iz vas tudi takrat, kadar ste v prijateljski družbi ali po opravih kjerkoli. Želim vam, da bi to čudovito razsežnost znali vedno ohraniti in jo deliti tudi drugim.

Tem "dobrim željam človeka iz cerkvene ladje" pridružimo tudi lastne iskrene želje letošnjim novomašnikom. In dodajmo jim svojo prošnjo h Gospodu žetve. Saj tudi za nas velja njegova beseda: "Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!"

Kaj povedo številke...

Podnaslov tega zanimivega članka naj bi se glasil: ŠTEVILKE SICER NE NAVDUŠUJEJO, NE SMEJO PA JEMATI UPANJA. Je odlomek iz knjige "Tvoja in moja Cerkev", ki je prav v teh dneh izšla v Ljubljani.

Študijsko leto	Ljubljana	Maribor v Lj.	Maribor v Mb.	Koper	Skupaj
1970/71	121	55	52	43	271
1971/72	108	44	52	40	244
1972/73	81	43	53	32	209
1973/74	86	37	45	31	199
1974/75	69	37	33	27	166
1975/76	52	29	30	20	131
1976/77	60	31	22	20	133
1977/78	48	25	26	17	116
1978/79	42	18	26	15	101
1979/80	42	23	26	12	103
1980/81	34	11	23	12	80
1981/82	29	8	16	10	63

Tabela kaže padanje števila bogoslovcev vseh treh slovenskih škofij v zadnjih dvanajstih študijskih letih.

BOGOSLOVNO semenišče v Ljubljani je sprejemalo pod svoj krov po drugi svetovni vojni vse bogoslovce iz Slovenije. Tukaj so stanovali, študirali in obhajali evharistijo ter se duhovno pripravljali na svoje duhovniško poslanstvo, na teološki fakulteti pa so dobivali strokovno formacijo. Čim bolj so se razmere urejevale, tem bolj se je množilo število duhovniških poklicev. Posebej je treba poudariti, da so bili poklici v glavnem zares prečiščeni in utrjeni in da so naši duhovniki živeli za ljudstvo in z ljudstvom.

Po drugem vatikanskem koncilu se je versko življenje med našim ljudstvom še bolj poživilo in tudi število duhovniških poklicev na Slovenskem je začelo narastati, medtem ko je po Zahodni Evropi naglo padalo. Nihče ni posebej zasledoval te nagle rasti duhovniških poklicev in vsi smo bili veseli in ponosni, da se toliko mladih fantov odloča za duhovništvo. Pred dobrimi desetimi leti je bilo število bogoslovcev tako veliko, da je zmanjkovalo prostora v Ljubljani, zato je bilo ponovno odprto bogoslovje v Mariboru za tri višje letnike mariborskih bogoslovcev. Hkrati je bil ustanovljen tudi oddelek teološke fakultete v Mariboru. Tako se sedaj pripravljajo na duhovniško službo v bogoslovnem semenišču v Ljubljani bogoslovci vseh

šestih letnikov ljubljanske nadškofije in koprške škofije ter bogoslovci prvih treh letnikov mariborske škofije.

Kaj nam povedo številke v zadnjih dvanajstih letih? Razpredelnica navaja podatke po škofijah za ljubljansko in mariborsko bogoslovje. Šteti so samo bogoslovci, ki so res v bogoslovju, torej brez vojakov. Mariborski bogoslovci so navedeni v dveh kolonah; v prvi so tisti, ki so v Ljubljani, v drugi pa oni iz Maribora.

Številke so zelo zgovorne: neizprosno "molče trobentajo", da je število bogoslovcev v vseh treh slovenskih škofijah v desetih oziroma dvanajstih letih padlo tako nizko, da tega skoraj ne moremo verjeti. Stanje se nekoliko spremeni, če upoštevamo, da morajo po novem zakonu o vojaški obveznosti takoj po maturi fantje najprej k vojakom. Pričakujemo, da bo prišlo od vojakov v prvi letnik štirinajst bogoslovcev.

V zgodovini Cerkve poznamo pojav, da je v nekem času veliko duhovniških poklicev, v drugem pa zopet zelo malo. V celoti ga ne moremo razložiti, ker ni mogoče ugotoviti, kaj vse poleg božjega klica vpliva na mladega človeka, da se odloči za duhovništvo. Tukaj bi omenil samo nekatere razloge, ki vplivajo na upa-

danje duhovniških poklicev v našem času.

Po drugem vatikanskem koncilu imajo ljudje, zlasti mlajši, vtis, da službeno duhovništvo ni nič kaj "posebnega" poleg "skupnega" duhovništva. Gotovo je zelo potrebno, da je naglašena pomembnost skupnega duhovništva, toda skupno duhovništvo se ne bo moglo zares uveljaviti brez službenega duhovništva, ki je bistveno nekaj drugega, čeprav z njim povezano in mu postavljeno v služenje; seveda le po služenju Kristusu, ki je stalni temelj in stalna vsebina skupnega in službenega duhovništva.

Oznanjevanje in kateheza danes močno poudarjata pomen zakona in družine. Popolnoma prav in zelo potrebno. Toda vrivajo se takšne prvine, ki mnogokrat povsem zasenčijo in zakrijejo pomembnost samskosti zaradi božjega kraljestva. Gotovo je res, da je za krščansko življenje in zveličanje odločilno, da se človek odloži za poklic, v katerega ga kliče Bog; zato pa ni človek že s tem popolnejši, če se odloči za celibat oziroma samski stan (iz pravih nagibov zaradi Kristusa in božjega kraljestva, zaradi evangelija). Med ljudmi, ki se eni odločajo za zakon, drugi (seveda maloštevilni) za samski stan zaradi božjega kraljestva, ne moremo in ne smemo delati razlike, kakor da so tisti, ki so stopili v zakon, ker niso čutili nikakršnega poklica za celibat, sedaj manj popolni kristjani. Ravno tako napačno in v nasprotju z evangelijem bi bilo trditi, da v našem času Bog ne kliče mnogih fantov, da se odvedo zakonu zaradi božjega kraljestva. Mnogi mladi ljudje vidijo praktično možnost za poglobljeno krščansko življenje pravzaprav v eni obliki, v zakonu. Drugo je nesreča. Če že ne ravno nesreča, pa je samski stan tukaj utemeljen le iz socialnih namenov in vzrokov, ne pa iz tistih, na kakršne kaže evangelij.

Verjetno je najmočnejši vzrok za upadanje duhovniških poklicev tisti, ki uničuje ali vsaj spodjeda in slabi krščansko življenje v zakonu in družini — duhovna "ekologija", onesnaženo duhovno ozračje. Mnogi mladi ljudje so čutili v sebi duhovniški poklic, pa so bili premalo pripravljeni na preizkušnje in so postali žrtve slabih vplivov okolja, revij in filmov dvomljive vrednosti. Polno tragedij je tukaj: iz okuženega ozračja, na katero mehkužna ali vsaj mehka in premalo krepka vzgoja človeka ni mogla pripraviti tako, da bi bil sposoben za zmago nad bacili.

Najbrž je več ali manj v zvezi z navedenimi vzroki tudi današnja precej enostranska zagledanost v človeka samega. Premalo se danes iz raznih vzrokov zavedamo absolutnosti Boga. Ustavljamo se le pri stvarih, posebej pri človeku. Morda je to zadnje tudi reakcija na kdaj pa kdaj nastopajoče premajhno upoštevanje stvari in človeka pri ljudeh, ki so jasno videli absolutnost Boga, niso pa videli, da v luči Kristusove skrivnosti ne nasprotuje nujnosti, da upoštevamo človeka in stvari sploh. Vsekakor pa je sekularizem in vse tisto, kar slabi misel na absolutnost Boga in kar izriva vero oziroma religioznost iz življenja sodobnega človeka, eden izmed najodločilnejših vzrokov za upadanje številnih duhovniških poklicev.

Naš vzgojno izobraževalni sistem z usmerjenim izobraževanjem v testih in svetovanju ne predvideva duhovniških poklicev, zato si tisti, ki čutijo poklic in jih duhovniška služba veseli, tega ne upajo povedati, ker se bojijo posmeha in najrazličnejša "prepričevanja". Druge poklice naša družba spodbuja z vsemi sredstvi, kot so štipendije, informativni dnevi in podobno.

Zaradi sekularizacije socialni položaj duhovnika v naši družbi (podobno je tudi drugod po svetu) drsi na lestevici poklicev navzdol. To je pokazala raziskava javnega mnenja pri nas, objavljena v prilogi DELA 7. marca 1981 v članku "Pred kom snemamo klubuk?" (najbolj in najmanj ugleden poklic): zdravniki in profesorji so na vrhu, kmetje in težaki na dnu lestevice, duhovnik je na osmem mestu.

Zaradi laiziranih duhovnikov po svetu in pri nas so postale mnoge verne družine zaskrbljene, da se ne bi kaj takega zgodilo tudi njihovim sinovom. Zato niso osamljeni primeri, ko starši niso zadovoljni, če se njihov sin odloči za duhovniški poklic; nekateri jim celo odsvetujejo ali jih kako drugače ovirajo.

Verjetno je še več vzrokov, ki v današnjem času negativno vplivajo na duhovniški poklic oziroma na tako očiten osip duhovniških poklicev. Vendar nas takšno ugotavljanje ne bi pripeljalo daleč. Če nismo načrtno in sistematično delali za duhovniške poklice, ko nas je Bog z njimi tako velikodušno razveseljeval, se moramo ob tem osipu resno zamisliti in tudi nekaj ukreniti. Pa ne v kakšnem paničnem strahu, temveč z vso odgovornostjo in pastoralno modrostjo.

VINKO VEGELJ

Nasveti

Morda majhen nasmeh;
kratek obisk;
preprosto pomagati narediti ogenj;
za kakega slepca napisati pismo;
prinesti nekaj veder premoga;
poiskati za nekoga par čevljev;
brati komu iz knjige ali časopisa . . .
Vse to je na videz malo,
toda spremenilo bo
našo ljubezen do Boga v dejanje.

Tudi če bomo letos
spravili skupaj manj denarja
– pa četudi veliko manj denarja –
a zato bolj širili in izžarevali
Kristusovo ljubezen:
če gladujočemu Kristusu
ne bomo dali samo nekaj kruha,
ampak tudi nekoliko od svoje ljubezni,
od svoje navzočnosti,
od svoje skupnosti . . .
– potem bi lahko bilo to naše leto
leto žive in resnične eksplozije ljubezni,
ki jo ima Bog do sveta.

MATI TEREZIJA iz Kalkute

Novo zanimanje

Članek DR. KATICE CUKJATI je nedavno objavila argentinska "Svobodna Slovenija" pod naslovom MEDNARODNI KULTURNI KROGI SE ZANIMAJO ZA PRISELJENSKO KNJIŽEVNOST. Govori o zanimivem pojavu, da je o priseljevanju vedno več zanimanja – in priznanja, da tudi emigracija prinaša svetu svoj bogati literarni delež.

V ZADNJEM desetletju se je pojavilo izredno zanimanje v kulturnem in političnem življenju za vse, kar je povezano s problematiko manjšinskih skupin. Mednarodna zakonodaja stremi po pravični družbeni ureditvi, v kateri naj bi se spoštovala pravice ne le posameznikov in mogočnih držav. Legalni predpisi odsevajo željo zakonodajavcev, naj bi se jamčile pravice – po številu prebivalcev ali teritoriju – "majhnih narodov" in manjšin. Tu pridejo v poštev narodne, verske, rasne in kulturne skupine, ki želijo ohranjati in bogatiti svojo identiteto. Njihov obstoj je pa ogrožen od okolja ali vladnih krogov predvsem zaradi dejstva, da so majhne po številu pripadnikov.

Kako so omejeni rezultati dobronamernih prizadevanj za zaščito takšnih situacij, nam pričata politični in gospodarski položaj današnje mednarodne skupnosti. Vendar pa vse borbe za bolj učinkovito razmerje med državami kot za zaščito manjšin ne ostanejo le na polju legalnih predpisov. Nihče nam ne more pre-

rokovati, do katere mere se bodo želje človeštva uresničile v bodočnosti.

Zanimanje za narodne manjšine pa mnogokrat upada, čeprav ni nujno, s problematiko priseljencev – emigracije. To sociološko področje vzbuja iz dneva v dan večjo pozornost: v programih univerzitetnih študijev, na raziskovalnih in statističnih centrih ter na mednarodnih kongresih.

V zvezi s to tematiko je bil posebne važnosti simpozij o priseljski književnosti, ki se je pričel 12. aprila 1980 v Amsterdamu. Na tem in še drugih predhodnih in poznejših kongresih, so znanstveniki skušali vzbuditi zanimanje za to stvarnost. Ker zainteresirani sodelavci tovrstnih kongresov nimajo na razpolago primerne gradiva, so se morali lotiti te tematike prav od začetka. Postavili so si temelje bodočih študijskih prispevkov; določili so izhodiščne točke in označili osnovne koncepte.

Mimogrede naj omenimo, da pobuda za tovrstna

raziskovanja ni prišla le od strani potomcev emigracijskih družin, ampak tudi od sociologov, literatov in zgodovinarjev, ki skušajo doumeti sestavo in razvoj "novih ameriških držav". Izredna prizadevanja pri teh simpozijih sta izkazali Kanada in ZDA. Veliko število konferenc se je pa vršilo v Evropi, kar priča nepričakovano zanimanje "starega sveta" za to problematiko oz. za ta pojav. Če pa le malo pomislimo, je interes evropskih držav za priseljsko književnost razumljiv, sa je večina emigrantov odšla iz evropskih pokrajin v prekomorske dežele. Le v sodelovanju evropskih in ameriških znanstvenikov — morda se bodo v bodočnosti priključili še sodelavci iz drugih kontinentov — je možno dojeti zapleteno in barvito situacijo, ki se pojavi ob stiku dveh kultur.

V prvi vrsti so udeleženci teh kongresov skušali definirati, kaj obsega priseljska literatura. Že pri tej prvi točki so si bila mnenja zelo različna — celo sporna. Za večino naj bi bila to predvsem tista književnost, katero ustvarjajo emigranti, v novi državi. Do koliko rodov naj bi pa šteli priseljenca kot emigranta, je pa odvisno le od občutka pripadnosti. Ta zavest pripadnosti je sorazmerna z večjo ali manjšo asimilacijo novemu okolju. Zlahka so ugotovili, da je stopitev dveh kultur hitrejša v urbaniziranem okolju kot pa na podeželju. Še počasnejša je asimilacija v kmetijskih ambientih, kjer se je naselitev vršila v poznani obliki prejšnjih stoletij — v okviru kolonij.

Po mnenju nekaterih znanstvenikov bi se morala predvsem upoštevati tematika, ne glede na narodni izvor avtorja. Zahteve udeležencev teh simpozijev so bile tudi kontradiktorne, kar se tiče uporabe jezika. Na splošno so prišli do zaključka, da izbira jezika ni odločilnega pomena. Na primer nemško-židovski pisatelj, ki živi v ZDA, bi lahko ustvarjal v kateremkoli izmed treh njegovih poznanih jezikov. Marsikateri so pa bili mnenja, da kadar je avtor literarnega dela priseljenec, ni nujno, da mora biti vsebina v zvezi s priseljsko tematiko. Vendar pa ima v tem zadnjem primeru bistveno in odločilno vlogo uporaba materinščine. Če pomislimo na konkretne situacije, ugotovimo, da se nam ponujajo različne primere, ki nam jasno predstavijo in osvetlijo te trditve. Iz argentinske literature poznamo prozaista Williama Hudsona, ki je pisal v angleščini, a tematika zgodb se odvija na argentinskih tleh. Njegove povesti iz knjige "Allá lejos y hace tiempo" odkrivajo bravcu sožitje dveh kultur z zornega

kota začasnega anglo-saksonskega priseljenca.

Različno je stališče Louisa Adamiča, ki ni pisal v materinščini, a se je mnogokrat v svojih spisih dotaknil priseljske problematike (npr. v knjigi Vnuki).

V teh dveh navedenih primerih moramo vključiti literarna dela priseljske književnosti. Literarna asimilacija, ki odseva iz stvaritve Poljaka Josepha Konrada, kateri je oblikoval literarna dela v angleščini in so po vsebini oddaljena emigracijski tematiki, pa ga izključuje iz področja priseljskega leposlovja.

Predstavniki te vrste književnosti stalno tvegajo, da bo prikaz stvarnosti enostranski, nedovršen ali površen. Teško je zaobjeti, zaradi razsežnosti in prepletenosti dogodkov, celotno obzorje emigracijske realnosti. Tako je npr. dr. Ivo Vidan, z zagrebske univerze, pri oceni Adamičevih del zaključil, "da se je po vsej verjetnosti avtor sam zavedal, da pripada v resnici dvema svetovoma, in da nobenega ne pozna dovolj dobro, da bi lahko o njem napisal zares dober roman."

Pri ocenjevanju priseljske književnosti se ne uporabljajo tako stroga estetska merila kot za ostalo literaturo. Opravičilo za takšno stališče je predvsem v tem, da se vsaj do prve svetovne vojne ni izseljevalo visoko število intelektualcev, in še ti so se čimpreje asimilirali.

Kot so mnogokrat naglasili literarni kritiki, je vrednost priseljske književnosti predvsem v njenem sociološkem in zgodovinskem pomenu. Prav zaradi tega so sklenili, da bodo jemali v poštev tudi novinarstvo, znanstvene študije, filozofske razprave itd. Važnost tovrstnega leposlovja je obojestranska. V prvi vrsti je koristno za deželo, v katero se je pisatelj priselil, da tako spozna kulturne in socialne korenine. Po drugi strani so pa takšne ugotovitve zanimive za državo, iz katere je emigrant odšel. Samo na ta način si lahko ustvari jasno predstavlo: kje in kako odseva kulturno življenje njenih emigrantov.

V matični Sloveniji se je v zadnjih letih, v nekaterih kulturnih krogih, pojavilo zanimanje za priseljsko književnost. In to kot leposlovno stvaritev ter kot zgodovinski dokument. Vendar je to zanimanje pogojeno s predsodki, ki jih narekuje komunistični sistem. Upajmo, da bo čimpreje prišlo do političnih in socialnih sprememb, ki bodo omogočile objektivno vrednotenje slovenske priseljske književnosti. Ta predstavlja vsekakor pomemben prispevek k slovenski kulturi in zgodovini, katerega je nemogoče prezreti.

Nebesa drži kakor steber. Kakor most je, ki nosi tovor in jezdeca. Oče je, ki uči, kara, tepe — in mati, ki ljubi. Kakor njiva je: daje, kakor je prejel od svojega sonca, od svojega Boga. (Ivan Pregelj o slovenskem duhovniku)

Pisemski nabiralnik

mo ostro začvkajo, kakor bi z žago potegnil. Tudi njim župnik od Sv. Filemona zaradi svoje starosti ni več zameril. "Živali se ne poboljšajo," je pravil. "Ako bi bil hud nanje, češ zakaj niso drugačne, bi moral biti hud na nič koliko svojih faranov!" In tako se je zadovoljil s tem, da je plosnil v roke, kadar je stopil na svoj vrt, da vsaj ni bil priča prehudemu ropanju. In takrat so zašuštele peruti, kakor da je hud

piš posmukal cvetje vsega plevela, ki je nato sfrfotalo po zraku: sivo, belo, rumeno, pisano . . . Lahkoten beg, šumot perutnic, potem pa mir za pet minut. In kakšen mir! Pomislite, da v vasi ni bilo nobenih stavov in nobene kovačnice in da se je šum ljudi, njihovih konj in njihovih volov, raztresenih po njivah, osamljenih, nevidnih, utapljal in zginjal v drhtenju zraka, ki se je ves dan dvigal od segretih tal. Mlinov ni bilo, po potih ni bilo skoraj nikogar, železnica je bila prav prav daleč.

Ko bi bilo kesanje teh vrtnih tatov kaj dlje časa trajalo, bi bil duhovnik nad svojim brevirjem zaspal od tišine. K sreči pa so se brž vrnil. Vravec je dal zgled, šoja mu je sledila: vsa tičnica se je spet lotila svojega posla. In župnik je lahko hodil gor in dol, lahko je knjigo zaprl ali odprl, pa godrnjal: "Niti mrvice mi ne bodo pustili letos!" – bilo je kakor pribito: noben ptič ni pustil svojega plena, niti hruške ne, ki je bila stožčasto pristrizžena in se je kakor v taktu zibala sredi glavne, s peskom posute poti.

Ptiči dobro vedo, da tisti, ki jadikujejo, ničesar ne ukrenejo. Vsako pomlad so gnezдили okoli župnišča pri Sv. Filemonu dosti številneje kakor povsod drugod. Najboljša mesta so bila brž zasedena: dupla v drevju, luknje v zidovju, trirogljate rogovile po jablanah in gabrih. Med vsemi šperovci na strehi je iz prgišča trdega sena gledal rjav kljun kakor mečeva konica.

Ko je bilo neko leto vse zasedeno – tako domnevam – je sinica v zadregi odkrila tisto ravno špranjo,

NIHČE bi ne mogel popisati, kakšen božji mir je ležal nad tisto podeželsko faro. Fara je bila majhna, dokaj spodobna, nič težavna, lepo vajena starega duhovnika, ki jo je vodil svojih trideset let. Vas se je nehavala pri cerkvi. Cerkev je segala do travnatega pobočja, ki se je spuščalo proti reki in ki je od njega prihajala poleti pesem zemlje, prepojena z vonjem trav. Za prevelikim župniščem se je v travnik zajedal vrt. Prvi sončni žarek je posvetil nanj in zadnji prav tako. V njem so že majnika zorele češnje, dostikrat pa že prej . . .

Nikar ne mislite, da je župnik pri Sv. Filemonu kaj posebno cenil dobro jedačo. Bil je že v tistih letih, ko je dober tek samo še spomin. Hodil je v dve gubé, imel razoran obraz, ki se je v njem svetilo dvoje sivih oči – na enega ni več videl! – nosil je okrogle naočnike in bil na eno uho tako gluha, da si moral iti naokrog na drugo stran, kadar si ga nagovoril od napačne strani. Ej, ne, ljubi Bog, župnik ni sam užival vseh pridelkov svojega vrta! Paglavci so mu pokradli večji del, posebno pa ptiči: kosi, ki so se mastili na vrtu vse božje leto in so v zahvalo na moč prepevali; kobilariji, priložnostni gostje, ki so pomagali kosom v tistih tednih, kadar je vsega na pretek; pa vrabci in penice vseh sort in še sinice, ki jih kar mrgoli in so od sile požrešne. Podobne so pernatim kosmom in vsake je komaj za en prst. Obešale so se po vejah, se sukale, se spreletavale, kljunile zdaj po grozdnji jagodi, kavsnile spet po hruški . . . Kot prave tatice, ki v zahvalo sa-

zavarovano z deščico, ki se je odpirala med kamni v zidu na desni strani vhoda v župnišče. Smuknila je skozi, se zadovoljna z ogledom vrnila, nanosila gradiva in spletla gnezdo, ne da bi pozabila na kar koli, kar greje: perje, žimo, lišajeve liste, kakršni pokrivajo drevje.

Neko jutro je prišla kuharica Filomena vsa razjarjena s časopisom v roki.

"Nate, gospod župnik, lejte si papir in še umazan je! Lepo počenjajo!"

"Kdo pa, Filomena?"

"Vaši nesrečni ptiči, vsi ptiči, ki jih tod trpite! Kmalu bodo gnezdili še v vaših skledah za juho..."

"Saj imam samo eno."

"Ali se niso domislili, da vam gnezdiyo v pisemskem nabiralniku! Odprla sem ga, ker je pismonoša zvonil, kar se ne primeri zlepa. Poln je: sena, žime, pajčevine in perja, da bi ga bilo za polno pernico. Sredi vsega tega pa je nekaj, česar nisem videla in kar sika kakor gad!..."

Župnik od Sv. Filemona se je zahahljal kakor ded, ki mu pripovedujejo otrokove norčije.

"Nemara je kakšna dolgorepka," je rekel, "samo ona si izmisli takšne burke. Samo ne hodite blizu, Filomena!"

Župnik se je podvival, stopil po vrtu, skozi hišo, čez dvorišče, zasajeno z beluši, do zidane ograde, ki je ločila župnišče od glavne ceste. Previdno in nalahno je nekoliko odprl veliko vdolbino.

Ni se motil. Mošnjasta oblika gnezda, barva, sestava pletenja, rob in podloga, kar jo je bilo videti, ga je razveselila. Poslušal je sikanje valeče samice, ki je ni bilo videti, in ji odgovoril:

"Le mirna bodi, mala, poznam te: enaindvajset dni valjenja – tri tedne – da vzrediš svoj zarod, to bi rada? Dobiš! Ključek vzamem s seboj."

Zares je odnesel ključ. Ko je opravil svoje jutranje dolžnosti – ko je obiskal nekaj faranov, ki so bili v stiski ali v revščini, naročil potovki, kakšnega zrnja naj mu prinese iz mesta, pa splezal še na zvonik, kjer je vihar izruval nekaj kamnov – se je spet spomnil sinice. Pomislil je, da bi jo utegnilo zmotiti kakšno pismo, ki bi sredi valjenja padlo v nabiralnik.

Domneva je bila sicer malo verjetna: pri Sv. Filemonu nihče ni dobival pisem in jih nihče tudi pisaril ni. Pismonoša se je samo sprehajal, tu je prisedel k malici, tam je zvrnil kozarček in vsake svete čase je prinesel komu kakšno pozivnico na nabor ali pa davčno obvestilo v kako kmetijo Bogu za hrbtom.

Ko pa se je bližal god svetega Roberta, ki pade, kakor znano, na devetindvajsetega aprila, se je zadelo župniku, da bi bilo pametno, ko bi pisal edinim trem prijateljem, vrednim tega imena, ki mu jih je bila

smrt ohranila, enemu laiku in dvema sobratoma: "Dragi prijatelj, nič mi nikar letos ne vošči za god! Prosim Te! Bilo bi mi neprijetno, ko bi zdajle dobil kakšno pismo. Pozneje Ti bom pojasnil in razumel boš, kako in kaj..."

Mislili so, da mu vid peša, in mu zares niso pisali.

Gospod župnik od Sv. Filemona je bil tega neznanško vesel. Tri tedne ni stopil skozi vrata, da se pri tem ne bi spomnil rožasto pikčastih jajčkov, ki so počivali tam prav blizu. In ko je prišel dvaindvajseti dan, se je sklonil, pritisnil uho na špranjo nabiralnika, pa prisluhnil. Žarel je, ko se je vzravnal:

"Že čivkajo, Filomena, že čivkajo! Lej si, meni se lahko zahvalijo za življenje, kaj? In ne bo jim žal, da sem jim to storil, meni pa tudi ne!"

Čeprav je bil že tako v letih, je ostalo v njem nekaj skritih končkov otroške duše, ki se ni nič postarala.

Prav tisti čas pa je v zelenem salonu na škofiji v deželnem mestu premišljal škof o imenovanjih, ki bi jih bilo treba izvršiti. Pri njem so bili običajni njegovi svetovalci. Ko je spopolnil nekaj vikarskih in župnijskih mest, je takole spregovoril:

"Gospodje svetovalci, imam v vseh ozirih izvrstnega kandidata za župnijo v N. Toda zdi se mi prav, ko bi to službo in to čast vsaj ponudil enemu izmed naših najstarejših župnikov, župniku pri Sv. Filemonu. Prav gotovo ne bo sprejel, že zaradi svoje skromnosti in svoje starosti ne. Toda oddolžili se bomo, kolikor pač moremo, njegovi zaslužnosti."

Svetovalci so bili enakih misli in še isti večer je odšlo iz škofije pismo, ki ga je podpisal sam škof in je imelo še tale pripis: "Odgovorite nemudoma, gospod župnik, ali pa pridite sami semkaj, ker moram v treh dneh svoj predlog poslati vladi!"

Pismo je dospelo k Sv. Filemonu prav tisti dan, ko so se jajčka predrla. Pismonoša ga je s težavo potisnil skozi špranjo v nabiralnik, kjer je zginilo...

In prišel je čas, ko je na koncih perutnic malih sinčič po modrih tulcih, polnih krvi, zrasel puh. Šest mladičev je čivkalo, drgetalo na svojih mehkih nožicah, odpiralo kljunčke do pod oči in venomer, od jutra do večera, čakalo polni kljun hrane, jo pogoltnilo in že zahtevalo druge. Bila je prva doba, ko mladiči še nimajo "pameti". Pri ptičih ta doba ni dolga. Kmalu so se sporekli v gnezdu, ki je odnehavalo pod prhutanjem kril. Ta ali oni se je prekopicnil čez rob, se sprehajal ob notranjih stenah nabiralnika, se ustavljal blizu vhoda v brlog, koder je prihajal vanj zrak iz zunanjega sveta. Potem so se ojunčili in se skobacali ven. Župnik je pa je s trate v bližini z največjim veseljem opazoval, kako so prihajali izpod deščice iz nabiralnika – po dva, trije skupaj. Kako so vzletavali, se vračali in spet odhajali kakor čebele izpred panje-

vega ustja. In dejal si je: "Lej, otroško dobo so prebili in opravil sem dobro delo: vsi so godni! . . ."

Naslednji dan je odšel med uro počitka, ki si jo je privoščil po kosilu, s ključem v roki do nabiralnika. "Tok, tok," je potrkal. Nič odgovora. "Saj sem si mislil," je zamomljal župnik.

In je odprl. Z razdejanim gnezdom vred mu je padlo v roko – pismo.

"Bog pomagaj!" je rekel, ko je spoznal pisavo. "Pismo od škofa! In kakšno! In odklej neki?"

Ko ga je bral, je prebledel.

"Filomena, naprezite Robina, brž!"

Preden je ubogala, je še vprašala: "Kaj pa je, gospod župnik?"

"Škof me že tri tedne čakajo!"

"Ne boste jih več ujeli," je rekla stara.

Župnika ni bilo nazaj do naslednjega dne zvečer. Ko se je vračal, je bil videti miren. Toda mir si priboriš včasih le trudoma in zelo si moraš prizadevati, da ga ohraniš! Pomagal je spreči Robina, mu nasul ovsa, si preoblekel talar in izpraznil kovček; v njem je prinesel s seboj kup zavojev stvari, ki jih je nakupil v mestu. Napočila je ura, ko si ptiči, skriti v vejah, pripovedujejo, kako je bilo čez dan. Malo prej se je med

nevihto vsula ploha in kapljice so še padale z listja, ki so ga stresali potepuški ptičji parčki in si iskali primernega prenočišča.

Ko so spoznali svojega gospodarja in prijatelja, ki je prihajal po peščeni poti, so vzleteli z vej, se spreletavali in gnali nenavaden vrišč, siničke pa, tistih šest, ki še niso imele pravega perja, so poskušale svoje prve zavoje okrog hruške in svoje prve glasove na prostem zraku. Župnik od Sv. Filemona jih je opazoval z očeto vskim očesom, a bila je v njem otožna nežnost. Tako gledamo tiste, ki so nas mnogo veljali . . .

"No, lejte si, malčki," je dejal, "brez mene bi vas ne bilo tukaj in brez vas bi bil jaz mestni župnik. Nič mi ni žal, nak! Ali ne bodite silni: preveč glasni ste s svojo hvaležnostjo."

Nestrpno je plosnil v roke.

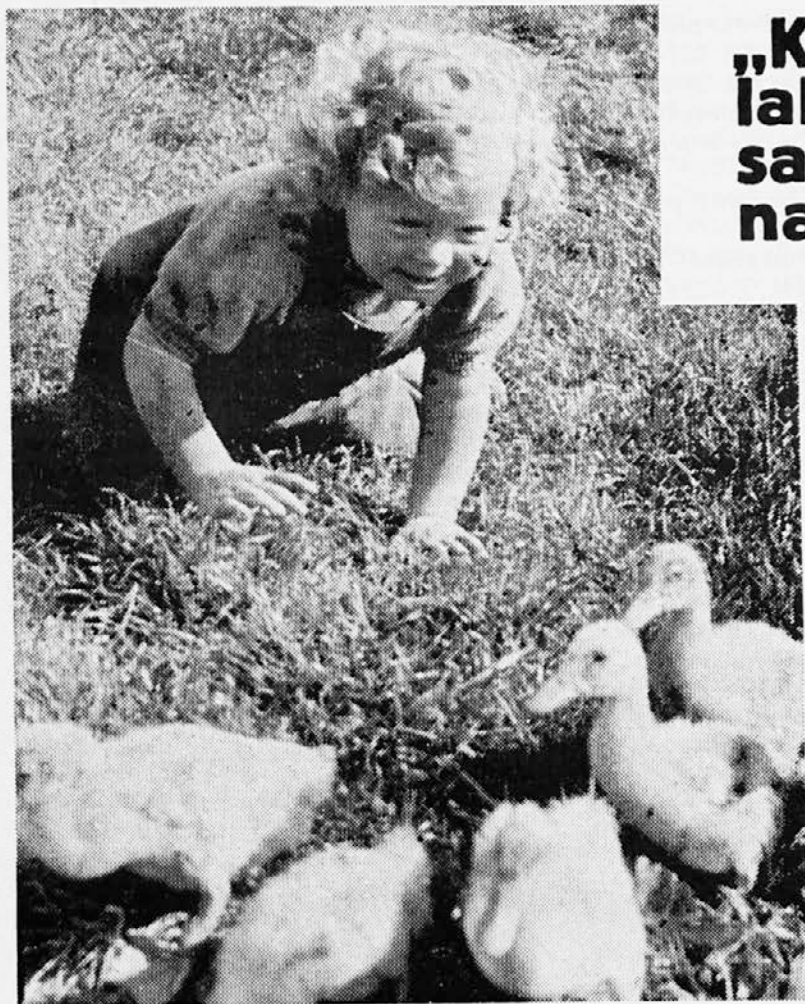
Saj si nikoli ni želel kam više, ne, prav zares ne. In celo ta hip je govoril resnico. Vendar je naslednji dan po slabo prespani noči dejal Filomeni, ko sta se menila: "Filomena, če se sinica naslednje leto vrne v nabiralnik, mi boste povedali. To res ne gre, nak! . . ."

Toda sinica se ni vrnila.

Pa tudi velikega pisma s pečatom in škofovim grbom ni bilo več . . .

MOTIV
Z BLEJSKEGA
GRADU

„Kar otrok lahko stori sam, naj naredi sam“

(Montaigne)

Naše stoletje se imenuje stoletje otroka. Vodilno geslo vse moderne vzgoje se glasi: „Vse za otroka!“ Toda ravno tu smo se znašli pred svojevrstno, ne preveč razveseljivo neskladnostjo. Če namreč storimo za otroka vse, potem njemu ne preostane nič več. Če odrasli storimo za otroka vse, potem otroku ni treba več zase storiti nič. Posledica tega pa je, da otroci odraslim zrastejo čez glavo. To je danes splošno razširjena tožba sodobnega sveta, zlasti staršev in vzgojiteljev.

Če so v prejšnjih časih otroka vzgojno in vzrejno le vse preveč zanemarjali, pa se je sodobni svet nehote znašel v nasprotni skrajnosti. To je skrajnost, do katere je sodobni svet prišel pod vplivom danes že splošno razširjene psihoanalize in njenih nazorov, češ da je pač kar usodno za otroka, če

doživlja v zgodnjih letih prikrajšanost ali frustracijo. S tem nazorom je hotela psihoanaliza poudariti, da je treba otroku v nežnih letih čim bolj ustreči, da doživlja uspehe, zadoščenje svojim gonom in ima tako veselje do življenja in dela. Toda čeprav je to geslo „vse za otroka“, v katero smo danes tako

rekoč zašli, v jedru pravilno, vendar ga ne smemo razumeti dobesedno. Žal uresničuje sodobna družba to geslo vedno bolj dobesedno; potem pa tar-na: „Sejali smo pšenico, žanje-mo osat.“

Če namreč delamo vse za otroka, potem otroku nič ne preostane. Nehote smo mu vzeli iz rok njegovo lastno dejavnost in pobudo za delo. Odveč mu je lastna pobuda. Najhuje pri tem pa je, da otrok dobi vtis, kakor da je vse naše prizadevanje zanj le naš lastni interes, naša korist, ne njegova. Tako začne nehote kljubovati. Razumljivo je, ker meni, da kljubuje interesom in koristim starih, ne pa sebi.

To vidimo že pri malih otrocih, ko nočejo jesti; kljubujejo. A to je samo pri tistih, kjer imajo odrasli pretirano skrb za svojega malčka. Pristna kmečka vzgoja, kjer prevladuje trdo delo in skrb za vsakdanji kruh, takih vzgojnih težav ne pozna; kajti tam ima oče takoj pripravljen edino zdravilen in učinkovit odgovor: „Ko bo lačen, bo že jedel.“

To opazujemo zlasti pri šolskih otrocih ob sodobni stopnjevanju in razširjenju šolski obveznosti, ko naj bi vsak otrok dosegel čim višjo raven splošne izobrazbe in ko starši in vzgojitelji prav zato s podvojeno skrbjo navajajo k učenju in čim boljšemu uspehu v šoli.

Ko smo mu s pretirano skrbjo vzeli iz rok njegovo lastno pobudo, smo mu vzeli tudi smisel in veselje do delovnega življenja. Ko je bil majhen, ni hotel jesti, ko hodi v šolo, se noče

učiti, vse iz iste psihološke korenine, to je iz pretirane zaskrbljenosti družbe zanj.

Tako moramo skleniti: ko smo „vse storili za otroka“, smo preveč storili. Ta „vse“ mora slej

ko prej vsak človek, tudi mlad, storiti zase, sam. Če pa smo zašli v to skrajnost, da smo vse storili za otroka, smo prav zaradi skrajnosti zanj premalo storili.

Dr. Anton Trstenjak

Motiv
iz Gorenjske
(okolica Žiri)

„Prav lepo
je res na
deželi . . .“
poje naša
pesem.

3EA, fižol in jaz... J. R.

PRED nekaj tedni je moja žena poslušala slovensko oddajo na 3EA, ki jo ima čez vse rada in je ne bi zamudila za nič na svetu. Bila je zelo vesela, ko so bile med drugim objavljene tudi vse dobre lastnosti fižola. Takoj, ko sem prišel iz službe, mi je začela vneto ponavljati, kakšne dobre stvari vsebuje ta izvrstna rastlina – fižol. Medtem ko je fižol baje zelo zdrav in redilen, je obenem zelo primeren za shuševalno kuro – pa četudi se z njim kuha celo kakšna klobasa, suha slanina ali pa suha svinjska rebrca. Vsaj tako nekako je razlagala žena radijsko poročilo o fižolu, da je tudi meni vzbudila željo in apetit za to izvrstno hrano.

Takoj drugi dan se je odločila, da bo nama obema postregla s fižolom. Kupila je seveda še drugih dodatkov ter celo zbrano vsebino dala na številnik – seveda v loncu na pritisk, da bo preje skuhan in bodo vse dobre lastnosti ostale v fižolu.

Ko se je ta kuharska mešanica lepo kuhala in kuhala, pa je naenkrat začelo šumeti in sikati, kot bi bil v loncu sam peklenšček. Ko je žena vsa prestrašena prišla v kuhinjo, je videla, da je na štedilniku izbruhnil pravi vulkan. Iz lonca je brizgala – kakor lava – vrela rjava fižolova mešanica po stropu in stenah, da je bilo groza. Lahko si predstavljate! Tudi jaz si, četudi sem bil takrat v službi.

Žena je v strahu zbežala na ulico po pomoč. In ko

je vulkansko sikanje in brizganje po kuhinji prenehalo, se je četa radovednih sosed pod vodstvom moje žene previdno približala loncu. Komisija, ki naj pregleda in tehnično oceni nepričakovani izbruh. Po daljšem raziskovanju in razmišljanju so gospodinje prišle do zaključka, da je fižol med kuhanjem zamašil ventil za reguliranje pritiska. Ta je v loncu naraščal in naraščal, dokler ni prišlo do brizganja čudovitega in po radiu tako priporočenega fižola po kuhinji.

Ńo, fižolova lava se je hitro ohladila in še strdila povrhu, kar je precej otežilo čiščenje, kateremu je moralo slediti tudi pleskanje kuhinje.

Tako torej: 75 centov vredni fižol je povzročil kar 200 dolarjev škode. Midva z ženo pa sva se dodobra prepričala, da je fižol zares dober za shuševalno kuro: Shušjali so najini prihranki, midva pa pri tako temeljitem čiščenju tudi kar za petnajst kilogramov (žena seveda za pet, deset pa je mojih!).

Vsem, ki imajo problem s shušanjem, toplo priporočam kuhanje fižola v loncu pod pritiskom. Jaz pa se ga ne dotaknem več, saj me je dobro osušil . . .

Oprostite, svojega imena ne bi želel dati nikomur. Potem bi mi bili geelongški Slovenci vedno na vratih, pa tudi v klubu bi ne imel miru. Podrobne informacije o kuhanju fižola vam brezplačno posreduje slovenska oddaja na 3EA.

p. basil tipka

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
Baraga House, 19 A Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874

+ Mesec junij nam je na svojo drugo nedeljo prinesel slovesnost praznika Rešnjega Telesa in Krvi. Naša procesija seveda v razkošnosti še malo ni podobna procesijam doma, vsaj tistim ne, ki smo jih bili vajeni pred vojno. Je le skromen spomin nanje v naših zdomskih možnostih. Najsvetejše spremljamo v sprevedu okrog cerkve med petjem naših lepih evharističnih pesmi. Otroci trosijo cvetje pred njim, nekaj narodnih noš popestri sliko, prav tako tudi naša – četudi preprosta – bandera. Blagoslov imamo en sam, na vrhu stopnišča pred glavnim cerkvenim vhodom. Po blagoslovu se zbrani verniki premaknejo za Najsvetejšim v cerkev k slovesni daritvi.

Tudi letos je bilo tako. Kljub zimskemu dnevu je bilo udeležencev kar precej in bili so zadovoljni. Vesel sem bil, da je prišel za to nedeljo iz Sydneya pred odhodom iz Avstralije po slovo afriški misijonar p. Evgen Ketiš. Rešil me je zadrege. Saj je letos prišel praznik ravno na drugo nedeljo v mesecu, ko sta redno poleg dveh, maš doma na sporedu še maša v Geelongu ter popoldanska v St. Albansu. Tako sem jih imel s kom razdeliti: p. Evgen je ostal za bogoslužje doma, jaz sem šel na pot. Tokrat z Glasniki, ki so peli pri mašah v obeh naselbinah.

Iskrena zahvala geelongskim kakor sentalbanskim rojakom za gostoljubnost, ki so jo ta dan izkazali naši mladini! Prvi so Glasnikom pripravili B.B.Q. v parku (bil je kljub zimi in hladu krasen sončni dan), drugi pa zakusko v dvorani farne šole.

ČUTIM DOLŽNOST, da se v MISLIH iskreno zahvalim vsem, ki ste mi čestitali ob prejemu imenovanja M.B.E. (Member of the Most Excellent Order of the British Empire) na letošnji kraljičin rojstni dan 12. junija. Visokega odlikovanja si nisem nikoli niti želel niti nadejal. Prejel sem ga za delo med izseljenci ("service to migrants") in iskreno čutim, da priznanje ne velja samo meni, ampak vsem, ki so mi bili doslej voljni pomagati in mi še stoje ob strani ter mi bodo tudi v bodoče. Brez sodelavcev na poljih raznega udejstvovanja med nami, pa naj bo verskega, kulturnega ali socialnega, bi sam za našo narodno skupnost v Avstraliji ne mogel dosti storiti.

Moram priznati, da sem bil prijetno presenečen, koliko iskrenega veselja so ob odlikovanju pokazali mnogi slovenski rojaki, kakor tudi znanzi avstralske in drugih narodnosti. Še enkrat vsem skupaj prisrčna zahvala za čestitke! – P. Bazilij

+ Upam, da bodo GLASNIKI tudi na nedeljo 25. julija lepo sprejeti, ko bodo obiskali Albury–Wodongo. Peli bodo pri tamkajšnji slovenski maši ob petih popoldne. Seveda bodo odšli z avtobusom že zjutraj iz Melbourne (cena prevoza je 12 dolarjev na osebo) ter bodo opoldne že tam, dočim bom moral jaz priti za njimi šele po zadnji maši v Kew. Popoldne bodo mladinci gostje tamkajšnjega slovenskega društva. Če bo preostalo kaj časa pred mašo, si bodo ogledali tudi bližnjo gojilnico postrvi. Na poti bodo šli mimo Bonegille, kjer so mnogi njihovi starši preživljali prve tedne v Avstraliji.

+ Je še kaj mladincev, deklet in fantov, ki bi se radi pridružili mladinskemu pevskeemu zboru našega verskega središča? Seveda tudi za pevske vaje in nastope, ne le za družabna srečanja. GLASNIKI jih bodo radi sprejeli v svojo družbo.

+ Za LETNI SEJEM Društva sv. Eme – na prvo nedeljo v avgustu – vas vabi posebni oglas na teh straneh. Na sejmu po deseti maši je v naši dvorani kaj živahno in je slika zares pestra. Kupiti morete različne vrstne reči: lepa ročna dela, odlično pecivo, knjige, nabožne predmete, rožne sadike . . . Na sporedu je tudi srečolov z lepimi dobitki.

Pokažimo, da znamo ceniti trud prirediteljic, saj gre izkupiček v dobre namene!

Kdor ima doma kaj vrednega, kar je zase zamenjal za novo, naj staro podari za SEJEM! Morda bo stvar kdo drugi rad odkupil zase.

+ Tudi za osmi MLADINSKI KONCERT, na nedeljo 29. avgusta popoldne, je oglas drugje v tej številki. Zabeležite si datum za gotovo udeležbo, saj je koncert sleherni leto zares vredna kulturna prireditve. Mladino pa tu še posebej vabim, naj se čim prej prijavi (gotovo do konca julija!), kdor želi nastopiti. S tem ima prednost pri izbiri pesmi in zagotovljen nastop, saj se bomo na zakasnele prijave ozirali le v slučajju, če čas sporeda ne bo že izpolnjen.

Naj povem, da nekaj prijav že imamo, med njimi tudi drugoletni avstralski prvak, harmonikar Branko Tomažič – Srnec. Tudi Glasniki so zagotovili nastop.

enako pevčki adelajdskega verskega središča. Tako vse kaže, da bo Mladinski koncert tudi letos lep uspeh. Bog daj!

Bo nastopil tudi kdo iz Canberre, Sydneya ali od drugod? Res je zadnja leta prireditelvi izgubila vseavstralski značaj, a zaradi tega nihče mladincev od drugod ni izključen, pač pa iskreno dobrodošel za našo.

+ Tudi DAN OSTARELIH z WALKATHONOM se kar hitro bliža. Imamo ga običajno na tretjo septembrsko nedeljo, letos 19. septembra. Walkathon bo šel po običajni poti po bulvarju ob Yarru, ker nam je pot že znana in zaradi malenkostnega prometa ni nevarna. Dolžina celotne poti je nekaj manj od dvanajstih kilometrov. Vso mladino vabimo k udeležbi, pa seveda tudi odrasle, kdor je celih in zdravih nog ter si želi za spremembo malo telovadbe v dobre namene. Čim več jih bo hodilo in čim več sponzorjev za svoje kilometre bodo nabrali, tem večja bo tudi vsota za bodoči DOM POČITKA. Nabiralne pole so že na razpolago v verskem središču.

Lani sem posebej apeliral tudi na mladince raznih naših društev, pa žal brez odziva, zato prošnje letos ne bom ponavljal. Rad pa bi poudaril, da v versko središče spadajo slovenske verne družine ne glede na pripadnost kateremu koli izmed klubov. Torej tudi mladina, saj je krščena. Z Walkathonom jim je dana lepa prilika, da srečajo druge mladince in obenem nekaj store za slovensko versko skupnost.

+ Na soboto 19. junija zjutraj je previden s svetimi zakramenti v Royal Melbourne Hospital-u izdihnil JOŽE MOHORKO. Težka bolezen mu je v kratkem času komaj enega meseca izpila življenjske moči. Pokojnik je bil rojen 19. marca 1933 v Ptujju. V Kranju se je poročil z Jožico Nunčič, doma iz Šentjerneja na Dolenjskem. Družina je leta 1970 emigrirala v Avstralijo, kjer je Jože dobil delo v Fordu ter ga držal do svoje bolezn, prijetni domek pa so si postavili ne daleč od tovarne, v Campbellfieldu. Poleg žene zapuščata tudi dva sinova, Zorana (19 let) in Zmaga (17 let). Slovensko mašo zadušnico smo imeli v torek 22. junija v Marijini cerkvi v Campbellfieldu, nato je sledil pogreb na pokopališču v Fawkner.

Sožalje družini in sorodnikom v domovini, Jožetu pa naj Bog podeli večni pokoj! R. I. P.

+ Porok ta mesec nismo imeli – tako izgleda, da se mladi boje zimskih dni, ki za poroke res niso najbolj prikladni. Zanimivo: imam pa zato že kar precej prijav – za poroke prihodnjega leta. Pravijo, da je zelo težko dobiti mesto za poročni obed, če ga ne rezerviraš vsaj pol leta predčasno...

Poleg nekaj krstov drugih narodnosti je bil sloven-

SEJEM! SEJEM! SEJEM!

DRUŠTVO SV. EME
ga prireja letos
na prvo avgustovo nedeljo

– 1. AVGUSTA –

po deseti maši
v cerkveni dvorani.

**ROČNA DELA, PECIVO, KNJIGE
IN ŠE MARIKAJ . . .
SREČOLOV z lepimi dobitki!**

Posebna poslastica: prašiček na ražnju!

VABLJENI!!!

ski krst pri nas tokrat en sam: za ANDREJA bodo klicali novega sinka družine Branka REPOLUSK in Regine r. Gomboc. K našemu krstnemu kamnu so ga prinesli 20. junija iz St. Albansa. Čestitke!

+ V gornji oglas za SEJEM sem moral dodati specialiteto in še tu naj k poročilu o SEJMU Društva sv. Eme dodam (mi je šele zdaj prišlo na ušesa), da bo naprodaj tudi sveže pečena svinjina. Lončarjev Božo je obljubil, da bo z darovi dobrotnikov nabavil prašička in ga pred pričetkom sejma na dvorišču Barogovega doma zavrtel na ražnju. Mmmm! Kdor se že zdaj obližuje, naj torej gotovo pride na Sejem!

+ Večerno mašo s pobožnostjo v čast Srcu Jezusovemu bomo imeli na prvi petek v avgustu (6. avg.), ki je tudi praznik Jezusovega spremenjenja na gori Tabor. Zapovedan praznik Marijinega vnebovzjetja ali Veliki šmaren (15. avg.) pa pride letos ravno na nedeljo. Enako praznik Marije Kraljice nebes in zemlje dne 22. avgusta.

Redna maša je pri nas čez teden ob sedmih zjutraj. Ob priliki obletnic ali sporočila o smrti drage osebe pa se rad domenim z domačimi, da se zberemo k večerni maši. Nedeljske maše so navadno oddane za tedne vnaprej in ostale pokojne le dodamo v spomin.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509,

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

izpod

Triglava

PLANINSKI TURIZEM je važen del slovenskega turističnega gospodarstva. To pove številka, da je slovenske gore obiskalo 1,5 milijona planincev, med njimi precej tujcev, ki se zaradi lepote naših planin spet in spet vračajo. Na voljo je bilo ljubiteljem planin 165 planinskih koč s 5549 ležišči.

Žal so na posvetovanju 125 predsednikov planinskih društev in gospodarjev planinskih koč ugotovili, da so oči turističnih delavcev uprte v glavnem proti morju in na jezera, planinsko gospodarstvo pa je potisnjeno v kot. Radi bi dobili več podpore, kajti neizmerljiv delež planincev je v prostovoljnem delu pri obnavljanju koč in poti.

“**DRUŽINA**” slovenski verski tednik, je 7. maja letos praznovala tridesetletnico izhajanja. Ustanovil jo je zdaj že pokojni dr. Mihael Turoš, administrator Slovenskega primorja, to je ozemlja, ki je bilo med prvo in drugo svetovno vojno pod Italijo. Prvi odgovorni urednik je bil zdaj tudi že pokojni župnik v Kromperku pri Gorici, znani slovenski skladatelj Vinko Vodopivec. Uredniške posle je pričel duhovnik ljubljanske nadškofije dr. Jože Premrov, ki še živi v Ljubljani. Časi so bili Cerкви še bolj nasprotni kot so danes, zato pričetek izdajanja verskega lista kaj tvegana zadeva, ki je obetala veliko težav in nasprotovanja. Vendar so uspeli in tudi naklada – 30.000 izvodov – je bila za takrat dokaj visoka.

Tednik “Družina” je danes odlična povezava vernikov slovenske Cerkve, z vodstvom škofij in med seboj, v danih razmerah z visoko naklado in tudi pestro vsebino, od vzgojnih člankov do infor-

mativnih poročil od doma in po svetu. Razumljivo, da ima pri informacijah tednik roke zvezane ter si upa marsikaj objaviti komaj med vrsticami. A tako je pri slehernem tisku po deželah totalitarnih režimov. Verniki so samo veseli, da list sme izhajati – težave urednikov in sodelavcev pri poročanju so jim več ali manj prikrite . . .

Danes je odgovorni urednik tednika dr. Ivan Merlak, glavni urednik dr. Drago Klemenčič, tehnični urednik pa Tone Seifert.

“Družini” čestita in ji želi obilo uspehov v bodoče tudi avstralski del Slovenije v svetu!

LJUBLJANSKI Geološki zavod se je lotil organiziranja dokumentacijskega centra za geološke in geomanske raziskave po vsem slovenskem prostoru. Nedavno so na slovenskem Krasu ugotovili tolikšne količine podzemnih voda, da menijo, da v nekaj letih ne bo ne pitna ne drugačna voda povzročala skrbi temu našemu “suhemu” področju.

Geološki zavod ima zaposlenih 2.900 delavcev, od katerih pa je tretjina skoraj nenehno na tujem. Najdemo jih na treh kontinentih: kot iskalice zlate rude v Gvajani, raziskovalce zaloga železove rude v Gvineji, premoga in vode na Sinaju, bakra v Turčiji, fosfata v Tuniziji, apatita v Tanzaniji. . . Sodelujejo pri rudarskih investicijskih delih na ruhrskem področju v Zahodni Nemčiji in doprinesli so svoj delež pri prebijanju tunela St. Gotthard v Švici. Zavodovi strokovnjaki so doslej v 23 državah sodelovali pri raznih delih pod okriljem agencij Združenih narodov.

NA KOSTANJAH ob Vrbskem jezeru na Koroskem so po petdesetih letih premora letos spet oživili Drabosnjakovo “žalostno komedijo”. Starodavni pasijon so v domačem narečju odigrali dvakrat za letošnje binkošti. Prva vprizoritev je bila leta 1826, nato so prireditev Kostanjčani ponavljali v določenih presledkih okrog sto let v postnem času. Zadnje predstave so bile zaporedoma v letih 1932 in 1933. K letošnji se je zbralo kar precej gledalcev, celo dva avtobusa iz matične domovine. Avstrijska televizija je snemala celotno prireditev, ljubljanska le nekaj prizorov.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Andrej Šuster – Drabosnjak sodi med začetnike slovenske dramatike. Bil je nekak kmečki vsevedež, ki je slikal panjske končnice in koval verze ter zapisoval ali v "koroško špraho" prevajal vse, kar je ljudi zanimalo. Priredil je šest svetopisemskih iger, ohranile pa so se le tri: Pastirska ali božična igra, Igra o izgubljenem sinu in pa Igra o Kristusovem trpljenju, ki so jo zdaj spet spravili v življenje. Drabosnjak jo je napisal leta 1818.

S predstavo Pasijona so Kostanjci dokazali, da so tudi danes še kos Drabosnjaku in da na Kostanjah, ki so za marsikoga že kar nemški kraj, še živi slovenski rod, ki želi ohraniti domače kulturno izročilo.

NOVOMAŠNIKOV imamo letos v Sloveniji sedemnajst, kar je manjše število od prejšnjih let, pa smo ga vendar veseli. Izmed škofijskih bogoslovcev jih je bilo posvečenih enajst, dva sta frančiškana, dva lazarista, eden je dominikanec, eden pa salezijanec. Najmlajši med njimi ima 25 let, najstarejši letošnji novomašnik pa je dr. Anton Rustja iz Vipavskega križa. Je pozni poklic, saj je star že 67 let.

Ne le nove maše, tudi mašniška posvečenja so bila na različnih krajih: v ljubljanski in mariborski stolnici, eno celo v zagrebški. Dva sta bila posvečena na Svetih gorah ob Sotli, eden v cerkvi v Dobropolju, oba frančiškana pa v cerkvi sv. Frančiška v Šiški.

Vse kaže, da se bo število vsakoletnih novomašnikov še zmanjševalo. Zato je za nas en vzrok več, da za vztrajnost novomašnikov prosimo Gospoda žetve ter mu priporočamo tudi za bodoča leta vse tiste, ki jih namerava povabiti v svoj vinograd. Naj bi ne preslišali glasu!

To sliko je omenila v pismu (na strani 190) gospa Zrim: pokojni dr. F. KOLEDNIK v taborišču Asten (Avstrija) s svojimi ministranti – pred 25-imi leti. Najmanjša dva v sredi sta Zrimova Andrej in Roman. Na sliki je tudi sin Kunstjeve družine. Ali je morda še kdo drug od ministrantov na sliki zdaj v Avstraliji?

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglesi se pri nas: imamo bogato izbiro **BRUŠENIH OPALOV** in **DRAGIH KAMNOV**, izdelujemo pa tudi **ZLATNINO** in **SREBRNINO** po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

Po Gospodovi volji si moramo duhovnike sami izprositi. "Prosíte Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev," so Kristusove besede. Menim, da jih na splošno kristjani vse premalo upoštevamo in jemljemo zares . . .

Letošnjim slovenskim novomašnikom tudi avstralski Slovenci iz srca čestitamo. Želimo jim vztrajnosti na začetni poti dela za Gospodovo čredo.

Pri vsem tem se mi samo od sebe stavlja tudi vprašanje, kdaj bo med našo avstralsko skupino kak novomašnik. Najbrž premalo molimo v ta namen . . .

Tudi za nas velja

NEKAJ ODLOMKOV sem vzel tokrat iz svetega pisma. Pri vseh je Gospodova beseda kaj zgovorna in jasna.

Ko so Jezusa hoteli ujeti v besedi glede davčnih dajatev, so bili domala prepričani, da se ne bo mogel kar tako izmuzniti: za odgovor ga bodo ali tožili pri oblasteh, ali pa mazali pred ljudstvom. Toda zmotili so se. Nihče jim ne bi mogel odgovoriti lepše, kot jim je Jezus v svoji božji modrosti: "Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega!" Z drugimi besedami: Prejemate cesarske novce in trgujete z njimi – vaša odvisnost od njega zahteva tudi gotovo mero spoštovanja in dolžnosti. Toda pri tem naj nihče ne pozabi, kaj je dolžan vsemogočnemu Bogu, ki je vse več kakor svetna oblast! Skrb za ta svet in to življenje, ob kateri se poslužujemo cesarskega denarja, nas ne sme nikoli premotiti, da bi pozabili na duhovno življenje in na naše pravilno razmerje do Njega, ki nas je ustvaril in nas v življenju vzdržuje ter bo enkrat od nas zahteval obračun.

Pri drugem odlomku, o službi dvema gospodoma, ki je v resnici nemogoča, pa je Gospod tudi zelo odločen. Govori o skrbi za svetne stvari, za svetne zadeve, ki nikdar in nikoli ne smejo biti naš cilj, ampak le sredstvo. Dobrinj tega sveta nam morajo služiti, a tako, da še vedno lahko hodimo po poti k Bogu, katero nam je namenil in začrtal Stvarnik. Gorje, če popustimo in se zadeva okrene! Potem mi postanemo sužnji stvarim, mi služimo mamonu in mu stremo. Mamona, ki nas je ujel v svoje mreže, nas ne bo tako lahko izpustil. Ne pomaga nam prepričevanje, da smo še Gospodovi, ker smo krščeni in se imenujemo kristjani.

"Nihče ne more služiti dvema gospodoma," je odločno izjavil Kristus. Kolebanje na eno ali drugo stran ni niti značajno, niti rešilno. Gospod noče, da bi se neredno navezovali na časne dobrine, pa naj bodo v kakršnih koli oblikah. Če zaslužimo ime kristjana, moramo biti v službi celi, stalni in nerazdvojeni. Seveda se smemo posluževati stvari, naj že bodo nujno potrebne za življenje, ali tudi le v naše veselje in zadovoljstvo. Dokler je vse pošteno, dokler uporabljamo pravična sredstva in nikomur v škodo ali na račun bližnjega, smo še vedno lahko upravičeno prepričani, da služimo Bogu.

Spominjam se zgodbe o možu, ki je sicer tudi moral, od časa do časa pa je znal prav grdo klicati hudiča. Ko ga je prijatelj opomnil, da se za kristjana to ne spodobi, mu je odgovoril: "Veš, to delam za vsak slučaj. Nič še nisem gotov, kam pridem po smrti. Malo se moram tudi hudiču prikupiti, če mi slučajno ob smrti spodrsne in me on dobi v roke..."

Res je zgodba v obliki šale, pa je v njej jedro resnice, ki kaže na mnoge moderne "kristjane". Vera jim v življenju tako malo pomeni. Nobene resne odgovornosti ne čutijo do Boga, zato pa jim taka vera tudi ne more prinesiti sadov. Saj ni del njihovega življenja, ampak samo privesek, ki so ga dobili brez lastnega zasluženja pri krstu, zato ga ne znajo ceniti. V vsakdanjem življenju jim je najbrž bolj v breme kot pa dragocena dediščina, ki je ne smemo kar tako brez misli zapraviti. Kolikor jih še kaj priklepa nanjo, je le tradicija, pa še ta tako šibkih korenin, da jim ni mogoče posredovati potrebnih sokov za duhovno rast. Vse je le zunanost brez resnične vsebine, pa četudi bi doma še morda visel križ ali sveta podoba, pa četudi bi za praznike ali od časa do časa morda le še obiskali

Božja beseda

in pošljejo k njemu svoje učence skupaj s heticami in rekó: "Učenik, vemo, da si resnicoljubni in v resnici učiš pot božjo in se ne meniš za bogar, ker ne gledaš na osebo. Povej nam to, kaj se ti zdi: ali se sme dajati cesarju davek ali ne?" Jezus pa je spoznal njih zlobnost in rekel: "Kaj me skušate, hinavci? Pokažite mi davčnega novca." Prinesli so mu denar. In reče jim: "Kaj je ta podoba in napis?" Rekó mu: "Cesarjeva." Tedaj jim pravi: "Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega."

(Mt 22, 16 – 21)

"Nihče ne more služiti dvema gospodoma: ne bo namreč enega sovražil in drugega ljubil, ne bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu."

(Mt 6, 24)

"Ne vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod', vstopi v nebeško kraljestvo; temveč kdor spoličuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti vstopi v nebeško kraljestvo."

(Mt 7, 21)

cerkveno bogoslužje. Kajti zanje sta tudi križ ali sveta podoba le okras brez vsebine, udeležba pri maši pa zgolj zunanja pripadnost neki skupnosti. Srce ne išče Boga in mu ni mar, kaj se pri maši dogaja na oltarju...

Če vzamemo ob tem nekaj praktičnih primerov iz življenja med nami:

Kakšen kristjan je, kdor sicer pride k maši, potem pa enostavno ves čas maše stoji s prijatelji pred cerkvi, kadi in se razgovarja? Morda bo rekel, da je pripeljal v cerkev vsaj svojo družino. Prav! Kaj pa skrb za lastno zveličanje? Kaj njegov očetovski zgled, ki ga otroci v sleherni družini tako potrebujejo? Vsekakor mož zgovorno kaže, da mu maša nič ne pomeni in da njegovemu krščanstvu manjka najosnovnejše zavesti. Kaj naj od take vere pričakuje? Prav ničesar. "Ne morete skužiti dvema gospodoma," je dejal Kristus.

Danes, ko se iz nekdanjih težkih začetkov naša društva razvijajo v lepe klube, kjer se toči pijača in balina ter nikdar ni dovolj razvedrila vseh vrst..., opažam žalostna dejstva, ki nam niso v čast. Cerkev

je mnogim enostavno nadomestil – klub. Veliko obrazov ni več pri slovenski maši, ker zanjo ni več časa. Nedeljsko versko dolžnost so zamenjali s klubsko dejavnostjo, ki se žal marsikje in marsikdaj pričinja že kar v nedeljo dopoldne.

Nič nimam proti takim aktivnostim, razvedrilu in športu vseh vrst, dokler je v mejah in na pravi višini v lestvici vrednot. Ko postane edini cilj sobot in nedelj, da izpodrine celo vezi z lastnikom Gospodovega dne, prinaša osebam, njih družinam in končno skupnosti – prekletstvo.

Težko razumem, kako se ne bi dalo oboje lepo združiti in najti čas za eno in drugo. Saj "dati Bogu, kar je božjega" ne pomeni, da se moraš odpovedati razvedrilu in vsemu drugemu. Ne, pač pa pravilno vrednotenje po opravljeni dolžnosti do Boga vse ostalo posveti in da našemu dnevu svoj blagoslov. Koliko več je užitka ob zavesti, da smo prav ravnali. "Potrebno – koristno – sladko!" je stara modrost. Ko zamenjamo vrstni red teh treh besed in postavimo sladko na prvo mesto, ni od modrosti prav nič ostalo. Slej ko prej bomo spoznali, da smo z zamenjavo ogoljufali – sebe.

"Ne morete služiti dvema gospodoma..." Res, kar čudno se zdi človeku poznati na zunaj krščansko družino, v kateri pa se preklinja in kvanta, govori proti Cerkvi, napada njeno vodstvo, obrekuje duhovnike... Kako more otrok, ki raste v taki družini, ohraniti svoje krščanstvo in ljubiti Cerkev, ki mu je lahko v toliko oporo na poti skozi življenje? Tudi prvo obhajilo (koliko jih bo po tem prvem, je veliko vprašanje) in birma mu ne bosta mogla viliti dovolj zavesti, da je biti katoličan milost, ki je vredna naše zvestobe.

Resničen kristjan je tisti, ki zna dati cesarju kar je cesarjevega, bližnjemu kar mu pripada, pa tudi sebi in svoji družini bo privoščil vse potrebno, koristno in sladko po vrstnem redu, pošteno seveda in v mejah svojih zmožnosti. Ne bo pa pri vsem tem pozabil, kaj je dolžan Stvarniku. Častil ga bo kot svojega edinega Gospoda, hvaležno se mu bo zahvaljeval za prejete dobrine, saj je do nas – kar priznajmo! – zelo radodaren. Potem ga bo lahko prosil še za vse tisto, kar si želi od Njega zase in za svojo družino. In prepričan je lahko, da ga bo Bog tudi poslušal in uslišal, če mu bo le to, kar prosi, v duhovno korist. Zavedal se bo tudi resnice Kristusovih besed: "Ne vsak, kdor mi pravi 'Gospod, Gospod', pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spoličuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo..." Samo iskreno spolnjevanje božje volje prinaša zadovoljstvo in končno plačilo za zvesto službo.

Bomo hodili po tej poti? Poskusimo!

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v pisarno in stan za cerkvijo!)
Telefon: (02)637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon: (02)682 5478

SLUŽBA BOŽJA je pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu vsako nedeljo ob 9:30 dopoldan, sobotna večerna, ki velja za nedeljsko, pa ob sedmih. Spovedovanje je ob sobotah in nedeljah pol ure pred mašo.

PRVI PETEK v avgustu je letos praznik Gospodovega spremenjenja na gori Tabor, 6. avgusta. Imamo večerno mašo ob sedmih in nato pobožnost v čast Srcu Jezusovemu.

PRAZNIK VNEBOVZETJA, 15. avgusta, je letos na nedeljo. Poleg redne nedeljske maše doma imamo zvečer ob šestih tudi redno službo božjo v Canberri (Red Hill).

WOLLONGONG ima redno slovensko mašo na nedeljo 8. avgusta. Kér je v avgustu letos druga nedelja že osmega, jo je lahko prezreti in imeti za prvo.

BRISBANE ima slovensko službo božjo 25. julija ob šestih zvečer v Marijini cerkvi v South Brisbane (vogal Peel and Merivale Sts.). Po maši običajna čajanka v sosednjem poslopu.

NEWCASTLE pride za slovensko mašo na vrsto v nedeljo 29. avgusta ob 3:30 popoldan: cerkev Srca Jezusovega, Hamilton. Po maši čajanka v dvorani. Kot vidite, je ura naše maše spremenjena in tako bo ostalo, ker imajo kasneje mašo Poljaki.

CANBERRA ima redno mašo na tretjo nedeljo vsakega meseca. Torej: 18. julija in 15. avgusta, kar sem že prej omenil. Ob šestih zvečer v Red Hill-u.

PIKNIK bomo imeli v nedeljo 25. julija po maši. To je obenem tudi letna prireditev našega Društva sv. Ane in združena s sejmom. Spretnim pri ročnih delih se priporočamo za primerne predmete, matere pa pro-

simo tudi za pecivo. Prijavite se v obilnem številu za pomoč, ki je ob takih prilikah potrebna. Dobiček smo namenili za streho in okna dvorane. Sicer smo en piknik za streho že imeli in zbrali vsoto 524,08 dolarjev. Stroški za strešni material pa so — 8,800.— dolarjev in od tega je plačana le tretjina, pa še to iz posojila. Odgovor na vprašanje, kdaj bomo zbrali ostale dolarje, je odvisen od dobre volje darovalcev.

PROJECT COMPASSION — postna dobrodela akcija, je letos prinesla izredno lepo vsoto 1,061.74 dolarjev. Polovica od tega je šla za naše misijonarje v Togu, Afrika, ostalo polovico smo oddali avstralskemu misijonskemu fondu. Da je prišlo do tako visoke vsote, je zasluga nekaterih posameznikov (znani hočejo ostati le Bogu), ki so darovali v ta namen vsote po sto ali po petdeset dolarjev. Bog povrni vsem, ki so sodelovali!

TUDI 40-URNI POST ZA LAČNE je bil naša letošnja dobrodela akcija, zopet v organizaciji Henryja Stariha. Rezultata še ne morem navesti, ker še ni končnega obračuna. Le zahvalil bi se rad vsem, ki so velikodušno sodelovali.

WALKATHON za našo dvorano bomo imeli tudi letos in sicer na četrto nedeljo v avgustu — 22. avgusta. Pot bo ista kot pretekla leta. Namen: naša mladina in tudi odrasli naj pokažejo, koliko jim pomeni naša skupnost pod stolpoma Svetega Rafaela. Pole za nabiranje sponzorjev bodo kmalu na razpolago. Le nabерimo čim več in pospešimo dograditev dvorane!

MLADINSKI KONCERT bo zopet v Melbournu, kot ste brali v zadnjih "Mislih". Zadnja leta je sicer bolj krajevnega značaja, vendar je vabljena tudi slovenska mladina od drugod. Mladinski zbor iz Adelaide se je že najavil. Če bi želel nastopiti kateri naših mladincev z glasbeno ali pevsko točko, naj se čimprej prijavi p. Baziliju (naslov: P. O. BOX 197, KEW, Victoria 3101) ter seveda navede svojo točko. Koncert je med avgustovimi počitnicami (29. avg.) in je udeležba mogoča.

P. EVGEN, ki nam je pomagal zadnjih sedem mesecev v dušnem pastirstvu v Sydneyu (in deloma tudi v Melbournu ter Adelaidi), je v petek 18. junija odpotoval. Preko Amerike se vrača v domovino, od koder bo šel spet na misijonsko delo v Afriko. Na letališču me je pred odhodom prosil, naj se še enkrat zahvalim v njegovem imenu vsem za velikodušno pomoč misijonu, naj bo z molitvijo ali z darovi. Prosi za molitve, da bi nabrane darove čim koristnejše uporabil v prid ljudi svojega misijona. Iskreno želi, da bi ostali z njim še naprej povezani.

Vsi, ki so videli filme iz misijona v Togu, so se zla-

hka prepričali, da gre sleherni dar za misijone zares v dobre namene. Hvaležni moramo biti, da živimo v Avstraliji, ki je dežela visokega standarda – medtem pa črni bratje v misijonu p. Evgena žive v veliki bedi. Dokaz za to je dejstvo, da polovica novorojenčkov umre v prvih dveh letih starosti zaradi podhranjenosti in neigijenskih razmer ter zaradi pomanjkanja pitne vode. P. Evgen je v letih misijonskega delovanja z lastnimi rokami in s finančno podporo avstralskih, ameriških in evropskih dobrotnikov skopal že lepo število vodnjakov in še jih bo treba. V prvi vrsti pa je seveda tam kot duhovnik, da bi poganom prinesel luč evangelija – za to pa je potrebna naša molitev.

NAŠA DVORANA je ravno za dneve praznovanja kraljičinega rojstva dobila streho. Hvala Bogu in pomočnikom, ki so opravili delo pod vodstvom Štefana Cara. Res je zdaj na vrhu za likof okrašeno drevesce, a ne smemo počivati na lavorikah, saj streha še ni plačana. Dež res ne pada več v dvorano, s strani pa ga veter vanjo še nosi, ker poslopje še nima oken.

Nedavno so odstranili obloge, ki so služile za betonsko ploščo balkona. Pri betoniranju balkona ima veliko zaslugo Toni Čolnarič, ki je s svojimi delavci opravil delo brezplačno, dočim je Mihael Farkaš prav tako brezplačno posodil črpalko za beton. Da ima dvorana vsaj na zunaj že končno obliko, pa je zasluga Jožeta Kučka, ki je s svojim pomočnikom Ivanom štiri mesece pridno zidal. Iskrena zahvala vsem!

OPEN HOUSE sem obljubil za našo dvorano v junjski številki "Misli". Bo na dan julijskega piknika, 25. julija. Vsakdo si bo mogel ogledati celotno stavbo, tudi prostore za odrom, pod odrom in ob strani. Marsikdo se je že čudil, da je bilo mogoče dobiti poleg dvorane toliko prostorov na primeroma majhni površini.

TUDI SYDNEYČANI iz srca čestitam p. Baziliju, melbournskemu slovenskemu dušnemu pastirju in uredniku MISLI, ki ga je kraljica Elizabeta II. za svoj letošnji rojstni dan odlikovala z REDOM BRITANSKEGA IMPERIJA (M.B.E.) za njegove zasluge v delu med priseljenci. Petindvajsetletno delo tudi oblastem ni moglo ostati skrito, zlasti ne socialno delo vodstva Baragovega doma, skozi katerega je šlo v teku let na stotine in stotine mladih emigrantov. Poleg ostalega dušnopastirskega in socialnega dela ter načrtov za bodoči Dom ostarelih je tudi lepo urejevanje MISLI veliko in važno delo v avstralski multikulturni družbi. – Še enkrat: iskrene čestitke našemu odlikovancu! Ponosni smo, saj je priznanje njemu obenem priznanje dela izseljenskih duhovnikov, v čast frančiškanskemu redu, naši etnični skupini in vsemu slovenskemu narodu.

NAŠI POKOJNI:

V soboto 22. maja je v zgodnjih jutranjih urah v Westmead Centre bolnišnici izdihnila ANGELA ZINKA ASTER-STATER, rojena Demojzes dne 21. aprila v Podgradu pri Ilirski Bistrici kot hčerka Antona in Terezije r. Vatovec. Poročila se je v Trstu leta 1947 s Stankom Aster-Stater. Dve leti kasneje – dne 5. decembra 1949 – je družina na ladji "Helenic Prince" prišla v Avstralijo. Pogrebno mašo smo imeli v sredo 26. maja, sledil je pokop na slovenskem delu pokopališča v Rookwoodu.

Pokojna Zinka je v vojnem času veliko pretrpela. Od obeh okupatorjev je bila ustrahovana, zaprta in mučena. Zlasti je veliko trpela enajst mesecev v zloglasnem taborišču Mathausen. Končno se ji je posrečilo zbežati in je z nekaterimi drugimi ubežniki peš prišla domov. Seveda tudi doma ni bila varna in se je morala skrivati pri sorodnikih v drugem kraju.

Pokojnica zapušča moža Stanka, hčerko Slavico por. Dunbar, sina Slavka ter hčerki Marijo Kristino por. Van Eck (zdaj v Saudi Arabiji) in Ave Marijo por. Leonard, v Kanadi in rodni domovini pa še sedem sester in enega brata.

Dne 23. maja je na svojem domu v Kingsfordu umrl rojak FRANC BITEŽNIK, rojen 5. aprila 1921 v vasi Ravne pri Grgarju kot sin Franca in Amalije r. Humar. Leta 1949 se je v Batah poročil v Marijo Golin, med nas pa je mlada družina dospela leta 1952 na ladji "Nelly". Pokojnik je bil skrben mož in oče štirih otrok. Rad je prihajal v našo cerkev, kadar je le mogel. Vedno se je zanimal za razvoj našega verskega središča in je bil dolga leta tudi naročnik "Misli". Pogrebna maša je bila opravljena v farni cerkvi v Deceyville dne 27. maja, pokopan pa je bil na pokopališču Botany. Zapušča ženo Marijo, sinova Mira in Stevena ter hčerki Jožico in Ivo.

Dne 20. aprila se je pri delu v tovarni aluminija Comalco Co. v sydneyskem okraju Yennora hudo ponesrečil rojak FELIKS ZADRAVEC. Prepeljali so ga v bolnišnico v Fairfield, kjer je prejel zakramente in kmalu nato podlegel poškodbam. Pokojnik je bil rojen 30. decembra 1947 v Zg. Šalovcih, pri Središču ob Dravi. Leta 1969 se je v Melbournu poročil, pa je žal kmalu prišlo do ločitve. Zadnja leta je živel v Fairfieldu in bil zaposlen kot ključavničar.

Ker policijskemu angleškemu sporočilu domačim ni bilo odgovora, so čakali s pogrebom do 10. maja. Ta dan je p. Terrence opravil molitve ob pokojnikovem truplu (pogrebni zavod Walters and Son, Dulwich Hill), pogreb na Botany pokopališču pa je imel frančiškanski pater iz Waverley. Pokojnik zapušča v domovini mater in več sester.

V četrtek 27. maja je v Westmead bolnišnici umrla ROZAMILA DRČAR r. Mavser. Luč sveta je zagledala 1. aprila 1907 v Mirni na Dolenjskem kot hčerka Janeza in Marije r. Grandovec. Med vojno je leta 1944 izgubila moža Ivana. V Avstralijo je prišla leta 1961 in živela najprej v Wollahri, nato v Paddingtonu, pozneje v Blakehurstu in Pennshurstu, nazadnje pa v okraju Northmead. Sama mi je pripovedovala, da je pod sedanjim režimom v domovini veliko pretrpela v zaporih, kar jo je zelo uničilo, da je veliko bolehalo in zlasti zadnja leta iskala zdravja po bolnišnicah. Na zadnji dan maja smo imeli pri Sv. Rafaelu zanjo pogrebno mašo, pokopali pa smo jo na slovenskem pokopališču v Rookwoodu. Pokojnica zapušča hčerko Ivo por. Vajon in sina Rudija.

Tik pred oddajo naših sydneyjskih poročil na pošto za uredništvo "Misli", moram dodati še eno ime, ki je med tukajšnjimi Slovenci, zlasti starejšimi, precej poznano: DR. RATKO OLIP je umrl dne 21. junija okrog devete večerne ure v St. Vincent's Hospitalu, Darlinghurst. Pokojni rojak je bil rojen v Trstu dne 23. avgusta 1913 kot sin Janka in Ivanice r. Megušar. Po poklicu je bil pravnik, a v Avstraliji je služboval pri turistični agenciji ter je marsikdo preko njega urejeval svoje potovanje na obisk domovine. Že nekaj mesecev je resno bolehal za sladkorno boleznijo, ki

ji zdaj tudi zdravniška pomoč ni bila več kos.

Dr. Olip je prišel v Avstralijo leta 1952. Poročen je bil z Eldoro r. Dogee. Poleg nje zapušča sina Johna (20 let) ter hčerke Sonjo (18 let), Tanjo (15 let) in Carmen (9 let). Pogrebne molitve za pokoj njegove duše so bile opravljene ob krsti v četrtek 24. junija v kapeli pokopališča v Botany, kjer je bil tudi pokopan.

Zvedel sem, da je proti koncu aprila v Canberri (Ainslie Village) umrl rojak IVAN STIPANIČ. Žal mi njegovi osebni podatki niso poznani. Zelo bom hvaležen za sodelovanje: kdor ve kaj več o njem, naj sporoči na naše versko središče v Merrylands, ali pa na uredništvo "Misli".

Vse pokojne priporočajmo v molitvah božjemu usmiljenju, njih sorodnikom tukaj in v domovini pa izrekamo naše iskreno sožalje! R.I.P.

KRST – Antonia Colnarič, Toongabbie, N. S. W. Oče Anton, mati Janja r. Pašalič. Botra sta bila Nikola in Mira Kalemušič, – Sv. Rafael, 12. julija 1982.

POROKA – John Anton Kovačič, Kaleen, A.C.T., sin Ludvika in Ivanke r. Pibovec, ter Ruth Caroline Evans, Adelaide, S.A., hčerka Johna in Desiree r. Unger. Priči sta bila ženinov brat Ludvik Kovačič ml. in Jane Heath. – Hall, A.C.T., 22. maja 1982.

P. VALERIJAN

Posebej jima ob njenem prazniku priporočimo tudi naš izseljenski rod!

Florence L. Barclay:

NAŠE NABIRKE

Pesem dveh src

roman

(ŠESTO POGLAVJE: ZASTOR SE ODGRNE)

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

Se preden je dobro sedla, je sklenila, da ne bo spet pela »Rožnega venca«, saj je znala še celo vrsto drugih pesmi. Povabljeni pač pričakujejo še česa drugega in noče jih razočarati.

Začela je torej igrati krasen Händlov preludij, toda že pri prvih taktih se je v njej oglasil tisti prirojeni čut za pravičnost. Ne, ko se je vrnila na oder, ni poslušala želje muhastega otroka, ampak voljo globoko pretresenega možkega, ki je bil nekam čudno ganjen.

To, da je Gartha Dalmaina ganila tako zelo, da je pozabil celo na svojo običajno vljudnost, je bilo zanjo največje priznanje.

Ko je igrala Händlovo skladbo, je vse njeno bistvo ponavljalo tisti Garthov »morate!« in čutila je, da ga mora ubogati.

Ko je končala skladbo za klavir, je za nekaj hipov umolknila, nato pa ponovno udarila začetne akorde »Rožnega venca«. Ubogala je Gartha in drugič zapela:

*»Vse ure, ki sem jih prebila s teboj, moj ljubi,
se mi zdijo kot biserne jagode, nanizane na vrvici...
Vsak dan jih prebiram, eno za drugo,
kot bi molila rožni venec, svoj rožni venec...«*

*Vsaka ura je biser, vsak biser molitev,
da bi moja osanljena duša našla svoj mir.
Biser za biserom — prebiram ves venec,
dokler se na koncu ne ustavim pri križu.*

*Spomini so sladki in bridki obenem,
srce žaluje za vsem, kar izgubi.
Vsak biser poljubljam, pri tem se učim
poljubljati križ... poljubljati križ...«*

Ko je odigrala in šla z odra, je Garth še vedno nepremično stal tam pod stopnicami. Njegov obraz je bil še vedno tako bled, v njegovih očeh pa ni bilo več tistega nepotešenega hrepenenja. Zdaj je v njih sijala neka druga,

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU:

\$32.— Ivan Kobal; \$25.— Julij Pretmar; \$22.— Peter Bizjan; \$20.— Marija Mocička; \$15.— Štefanija Smole, Jože Kosi. Julka Erzetič; \$10.— Zora Kirn, Karel Knap, Majda Skubla, Stanko Pekol, Minca Eberle-Zupan, Alojzija Košir; \$7.— Marija Preisig; \$5.— Maks Furlan, William Mrdjen, Marija Pfajfer, Margaret Hatežič, Ivanka Repina, Jože Kučko, Frank Tudor, Andrea Bosa, Marija Zai, Marija Telich, Maks Brunčič, Anton Berkopec; \$3.— Milan Kavič, Milena Erzetič, Anton Skok, Livio Novak, Milka Medica, Anton Ludvik; \$2.30 Maks Kraynik; \$2.— Anton Mršnik, Zdenka Novak, Ivanka Batagelj, Rudolf Vitez, Jakob Božič, Leopold Dejak, Štefanija Šorec; \$1.30 Vera Kraynik; \$1.— Gabriel Cefarin, Marko Pintar, Alojz Ocko, N.N., Marija Golčman.

ZA VIETNAMSKE BEGUNCE

(ZA LAČNE):

\$20.— Ana Dranginis; \$10.— Tomažek Petrič (namesto venca družine Petrič na grob gospe Zinke Aster-Stater); \$5.— Silvo Rošker; \$3.— Marija Telich; \$2.— Alojzija Košir.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM — TOGO, AFRIKA:

\$50.— Julka Mrčun; \$25.— Jože Krušec z družino (za lačne); \$20.— N. N. v Melbourne (v spomin tisočev žrtev, pobitih v juniju 1945 v domovini); \$15.— Alojz Golja (za lačne), Marija Zai.

ZA CERKEV

V NOVI GORICI:

\$200.— N.N. (Brisbane); \$20.— Alojz Golja.

Dobrotnikom Bog povrni!

IT'S
IN
EVERY
SLOVENIAN

"ZINKA...!"

"Zinka..." zvenijo spomini,

"Zinka..." mi kliče srce.

"Zinka..." mi v srčni milini
utripa le k Tebi ihte...

Oh, Zinka, povej mi, kje si?

So dolgi, predolgi ti dnevi,
brez Tebe mi prazno je vse,
in stalno — ponoči, podnevi —
mi toži po Tebi srce.

Oh, Zinka, me slišiš kaj Ti?

V neskončni samoti tu bledem,
preganjam in lomim dolgčas
ter sanje o Tebi si predem
in večkrat se zjočem na glas...

Zaman morda duša trpi?

Oh, Zinka, v neznani daljavi,
Bog vedi, kje zdaj se mudiš...
Pa vendar, če moreš, odzdravi,
sporoči, če res še živiš!...

Se klic moj le v zrak izgubi?

Grmenje odmeva v gozdovih
streljanje in klanje povsod,
nem strah po vaseh in domovih:
prepolno je vojnih grozot...

Bog vedi, če Zinka živi?

Zdihujem ter kličem in stočem,
še upa to zvesto srce —
zaman pa jaz zvedeti hočem,
kje pot je, ki pelje do nje.

Mi Zinka za vedno že spi?

Krog iščem, sprašujem in pišem:
res zvedeti moram, kje je...
A solze v obupu si brišem,
ko nihče o Zinki ne ve...

Kaj res moje Zinke več ni?

A ona molči mi boleče,
za moje bridkosti ne ve,
ko zanjo mi duša trepeče,
se trga mi zanjo srce.

Oh, kje moja Zinka leži?

Oh, Zinka, v daljavi brezmejni,
kjer koli že v grobu ležiš
— le migni in duši mi žejni
še enkrat povej, kaj želiš!

Oh, Zinka, povej mi, kje si!
Saj Stanko le k Tebi želi...

Stanko Aster-Stater

čudovita svetloba, svetloba občudovanja, ki je Janino srce globoko pretresla, kajti še nikoli ni videla česa takega. Ko je šla po stopnicah dol, se je mlademu možu nasmehnila in mu ljubeznivo in prijateljsko podala obe roki. Garth je pristopil in vzel njene roke v svoje dlani.

Nekaj časa sta oba molčala, potem pa je Garth ves pretresen zaječal:

»O Bog, o Bog!«

»Ne izgovarjajte tega imena brez potrebe!« ga je opomnila Jane.

»Brez potrebe! O ne, nikoli nisem mislil resneje... Vsak dober dar prihaja od zgoraj... Zakaj se čudite, da kličem Njega, od katerega prihaja dar, ko ne najdem besed, da bi ta dar pohvalil sam?«

Jane je mirno pogledala Gartha naravnost v oči in v njenih očeh je bilo brati izraz zadovoljstva.

»Torej ste bili z mojo pesmijo zadovoljni?«

»Če sem bil zadovoljen z vašo pesmijo?« je ponovil Garth in na njegovem obrazu se je pokazala neka zadrega. »Ne vem...«

»Čemu pa potem vsa ta laskava priznanja?« je rekla Jane smeje.

»Ker ste mi odgrnili zastor, Jane,« je pripomnil Garth. Se vedno je održal Janine roke v svojih. Ko je izgovarjal zadnje besede, je njeni roki narahlo obrnil, z največjim spoštovanjem in nežnostjo poljubil najprej eno, potem drugo, ju spustil in odšel, Jane pa je šla sama na teraso.

SEDMO POGlavJE

GARTHov ROžNI VENEC

Tistega večera je ostala Jane le malo časa v salonu. Zabava ji ni bila všeč, pohvale, s katerimi so jo vsi obsipali, pa so ji šle na živce. Vrh tega pa je čutila potrebo, da ostane nekaj časa sama v svoji sobi, da bi mogla v miru premisliti vse, kar se je nocoj dogodilo med njo in Garthom.

Jane se je zavedala, da je v tem dogodku nekaj, čemur ne more priti do dna in to zadnje Garthovo dejanje je v njenem srcu vzbudilo občutke, ki jih dotlej še ni poznala. Prav mučno se ji je zdelo, ko ji je tako poljubljal roki. Vendar se je vse to zgodilo s tolikšnim spoštovanjem, kakor bi ji hotel s tem posvetiti roke za plemenito poslanstvo, da z glasbo in petjem dviga potrta srca.

Se vedno je na svojih rokah čutila dotik njegovih ustnic in nikakor se ni mogla znebiti tega občutka. Zdelo se ji je celo, da je na njih ostalo nekaj otipljivega in več kot enkrat se je zalotila, kako je ogledovala svoje roke z nekim strahom. Ko jo je to ponovno prijelo, se je odločila, da pojde v svojo sobo.

Vojvodinja je sedela ob klavirju, obkrožena od povablencev, ki so se bučno zabavali.

Jane je čisto potihoma vstala in šla proti vratom, toda Garth je bil hitrejši od nje. Jane si niti misliti ni mogla, kako se je kar naenkrat ta človek znašel pred njo, ko ga je pa pravkar videla, kako je v skupini okoli vojvodinje govoril z lady Ingleby.

Garth je odprl vrata in Jane je šla ven. Dve misli sta se križali v njeni duši: ali naj Gartha ošteje, ali pa naj mu reče: »Ukažite mi, kar koli hočete in storila bom brez odlašanja!« Vendar je molčala.

Garth jo je spremil v vežo, prižgal svečo, vrgel vžigalico Tommyju, srebrni svečnik pa podal Jane. Videti je bil blazno srečen. Jane je šlo na živce, da ta človek uživa srečo, katere ne more uživati tudi ona. Poleg tega je bil pa tudi skrajni čas prekiniti ta molk, ki ji zgovorno priča o tolikih stvareh, o katerih je boljše ne govoriti.

»Lahko noč, Dal. Zamudili boste vojvodinjino oponašanje gostov!«

Dal jo je pogledal. Oči so se mu zableščale v svitu voščenske, ki jo je držala Jane.

»Ne«, je rekel, »ničesar in nikogar ne bom zamudil. Tam sem čakal samo na to, da pojdete ven. Ne maram se vrniti v salon. Grem malo v drevored, da se nadiham svežega zraka. Stal bom pod hrasti in molil svoj rožni venec... Do nocoj nisem vedel, da imam svoj rožni venec, toda imam ga, imam ga!«

»Zdi se mi, da jih imate kar dvanajst,« je rekla Jane.

»Meni se pa zdi, da se motite,« je odvrnil Garth, »kajti imam točno enega, a ta ima veliko biserov. Preštel jih bom, ko bom sam tam doli.«

»In križ?« je vprašala Jane.

»Nisem še prišel do njega,« se je nasmehnil Garth. »Moj rožni venec nima križa.«

»Vsak rožni venec ima križ, Dal,« je rekla Jane blago, »in bojim se, da vam bo hudo, ko odkrijete svoj križ!«

Garthu pa še na misel ni prišlo, da bi se bal, tako samozavesten je bil.

»Ko ga odkrijem, bom, upam, mogel...«

Jane je nehote pogledala svoje roke. On je to opazil in se nasmehnil, dasi je isti hip pod zarjavelo kožo tudi zardel.

»... mirno iti svojemu križu nasproti.« (Nadaljevanje)

Lepo je v Beli krajini . . .

Ob sporočilu smrti gospe ZINKE ASTER-STATER ("Izpod sydneyjskih stolpov", stran 179 te številke) objavljamo na robniku leve strani pesem njenega moža Stanka, dolgoletnega sydneyjskega naročnika MISLI. Je ena starih pesmi njegove šštevilske zbirke in ima pripis: Stanko, v času borbe in težkih strašnih dni – svoji ljubljene Zinke, ki morda že v grobu leži . . . Prešnica, 13. aprila 1945.

Pesem je nastala v vihri vojne in revolucije, ko Stanko šest dolgih mesecev ni imel nobene zveze z ljubljeno Zinko in se je bal najhujšega. Zdaj se je želel posloviti od drage pokojnice s temi takratnimi verzi, saj – kot piše – ga ob njeni smrti "obdajajo isti občutki", le da je zdaj vsaj za to naše življenje "slovo resnično".

Ugodil sem Stankovi prošnji in mu obenem izrekam iskreno sožalje ob težki izgubi. – Urednik.

MLADINSKI KONCERT

. . . že osmi v vrsti vsakoletnih koncertov melbournskega verskega središča, bo letos NA NEDELJO 29. AVGUSTA popoldne v Baragovi dvorani v Kew. Dobiček prireditve je zopet namenjen Skladu za bodoči DOM POČITKA.

Nastopa slovenska mladina z glasbenimi in pevskimi točkami, skupinsko ali posamič. Pohitite s prijavitkami, ker bodo zadnji prijavljenci prišli v poštev le, če trajanje koncerta še ne bo izpolnjeno. Svoj spored predložite do konca julija, da ga uskladimo v celoto in ne bo ponavljanja istih pesmi.

Kot prvi je obljubil nastop naš avstralski prvak Branko Tomažič—Srnc. Enako pevski skupini Glasniki in adelaidski mladinski zbor. – Naj bo tudi letošnji KONCERT lep kulturni uspeh!

P. Bazilij

adelaidski odmevi

Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovene Mission,
32 Holden St., Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: (08) 46 5733

MESEC je okrog in zopet je treba nekaj poiskati in napisati za MISLI. Najprej moram povedati, da je ravno danes (23. junija) prispelo na gradbišče naše cerkve naročeno železno ogrodje. V času vlivanja temeljev ni bilo na tržišču železja mer, ki odgovarjajo načrtom naše zgradbe. Takrat me je p. Bazilij "potročal", da pri zidavi marsikdaj kaj zastane ter pač vzame časa, predno se pride "pod streho". Pa je bil gospod Bolner uspešen pri iskanju in posebej se je zanimal, da je bilo železje čim prej pripravljeno.

Zidarski mojster Stefan Kolman meni, da morajo biti v enem mesecu zidovi končani. Tako upamo to delo praviti do konca julija, streha pa pride na vrsto v avgustu — in bomo z našo cerkvico res pod lastno streho.

Kot sem že v prejšnjih MISLIH omenil, bo slovesni blagoslov temeljnega kamna na nedeljo 25. julija popoldne ob treh. Za to priložnost smo prosili Slovenski klub, da bi nam odstopil dvorano za nekaj ur. Upam, da se bomo lahko pogovorili in pričeli kot sosedje bolj sodelovati.

Maše imamo po starem urniku: ob delavnikih zvečer ob sedmih — le ob sredah je pol ure prej, ob sedmih pa ima mladinski zbor svojo pevsko vajo. Naj ob tej priliki povabim še druge mlade, ki imajo posluh za petje, da se pridružijo našim pevčkom.

Ob nedeljah pa je maša v naši cerkvi ob 9:30 dopoldne. Na zapovedane praznike je maša le zvečer ob sedmih.

Rojaki v Berriju imajo slovensko mašo v tamkajšnji farni cerkvi vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob petih popoldne. Le v mesecu juliju bo sprememba zaradi blagoslova temeljnega kamna naše cerkve. Se bomo ob junijskem obisku skupaj pomenili, kateri dan v juliju bo za slovensko mašo najprikladnejši.

Verouk imamo vsako prvo in tretjo soboto v mesecu od enajste do dvanajste ure dopoldne.

Zakrament sprave (sveto spoved) morete opraviti pred vsako sveto mašo, ob nedeljah od 9:00 do 9:25. Ob drugem času po dogovoru.

V mesecu maju smo adelaidski Slovenci, kot sem napovedal v majskih MISLIH, poromali v Berri. Tam smo se v farni cerkvi "Our Lady of the River" okrepčali duhovno, potem na prijetnem srečanju s tamkajšnjimi rojaki pa tudi telesno. Bilo je resnično pravo doživetje, ki bo nam vsem ostalo v najlepšem spominu. Ko smo se veselo razpoloženi vračali proti domu, je večina spraševala, kdaj bo zopet kaj podobnega. . .

Naj se na tem mestu v imenu vseh adelaidskih rojakov iskreno zahvalim Slovincem Berrija za gostoljubnost. Posebno smo hvaležni tamkajšnjemu ansamblu "Planika", ki je vse dvignil na noge, da so se zavrteli in bili dobre volje.

Čistega dobička za sklad gradnje naše cerkve je srečanje prineslo 875.— dolarjev. Bog povrni vsem!

Hvala tudi Adelaidčanom, ki so imeli skrb in dela s pripravo hrane in pa z loterijo. Pri loteriji sta gospe Marija Bernik in Lojzka Isler zaslužili za Sklad kar 260.— dolarjev, berrijski rojaki pa so k loteriji tudi prispevali vsoto 75.— dolarjev.

Upam, da se bomo še kdaj srečali na takšen ali podoben način.

Slovenska radijska ura v priredbi našega verskega središča je vsako drugo sredo v mesecu ob osmih zvečer. Oddaja ima namen, da nas duhovno bogati. Vsi ste vabljeni, da ji prisluhnete, pa tudi pripomb in kritike se ne branimo. Oddaja je za adelaidške rojake, zato imate vso pravico svetovati, kakšno oddajo si želite.

Med adelaidskimi novicami sta tudi dve, ki nas vse malo zresnijo. Opozarjajo nas, da mora biti življenje urejeno, ker moramo stopiti pred Sodnika živih in mrtvih z urejenimi računi, ne vemo pa kdaj . . .

V četrtek 17. junija zjutraj je od srčne kapi zadet omahnil FRANC FLAJNIK, rojen leta 1923, Vinica v Beli krajini. Kot je bil skromen, tih in preprost, tako se je tudi tiho ločil od nas. Pogrebna maša je bila v farni cerkvi v Ottowaju, kjer je družina živela, pogreb pa na pokopališče Cheltenham. Da je bil pokojnik pri ljudeh priljubljen, je pričal pogreb. Prostorna cerkev sv. Jožefa je bila polna, med slovensko mašo zadušnico mu je zapel naš organist Jože Šterbenc, na pokopališču pa se je v imenu slovenske skupnosti od njega poslovil dr. Stanislav Frank.

V nedeljo 20. junija pa je med nami umrl STANISLAV TROST iz Vrhpolja nad Vipavo, kjer je bil rojen 26. aprila 1927. Že dolgo časa je bil bolan. Kljub njegovi močni volji, da bo ozdravel, mu niti zdravniški poseg z operacijo ni mogel podaljšati življenja. Pogrebna maša je bila v farni cerkvi Srca Jezusovega v

Hindmarshu, kamor je z družino (žena ni slovenskega rodu) hodil k italijanski maši.

Oba pokojna rojaka naj počivata v miru božjem! Sorodnikom izreka iskreno sožalje!

P. JANEZ

SPET je božja dekla smrt prišla med nas in neusmiljeno pokosila našega prijatelja **FRANCA FLAJNIKA**. Prva je bila slovenska beseda, ki jo je slišal in izgovoril – naj bo slovenska beseda tudi zadnja v slovo!

Naša skupnost je okrnjena – nič več ni ista kot je bila pred dnevi. Vsi čutimo praznino ob izgubi.

Pokojni Franc se je rodil 1923 v Beli krajini, precej oddaljeni pokrajini od središčne Slovenije. Belokranjci so tihi, pridni in delavni ljudje. Njegova življenjska pot gotovo ni bila posuta z rožicami. Takoj po rojstvu – en dan je bil star – mu je umrla mati, zato ni nikoli mogel biti deležen materine ljubezni. Dobil je mačeho, ta pa, četudi najboljša, nikoli ne more nadomestiti ljubeče matere. Potem je hodil v šolo, delal in doraščal. Osemnajst let je imel, ko je izbruhnila vojna. Razmere so ga pripeljale v Vaško stražo, po kapitulaciji Italije leta 1943 pa se je znašel v partizanski brigadi Ivana Cankarja. Vojna vihra ga je podila čez drn in strn po Sloveniji in Hrvaški, dokler ni bil na Štajerskem ujet. Nemci so ga poslali v taborišče, kjer v trpljenju dočakal konec vojne.

Po vojni se ni vračal domov. Odločil se je za emigracijo v Avstralijo. (Iz zapiskov naše kronike povzeman, da je bil pokojni Franc Flajnik eden prvih štirih slovenskih fantov, ki so 13. februarja 1948 s prihodom v Avstralijo na ladji "General Steward" pričeli dolgo vrsto tisočev povojnih slovenskih beguncev na peto celino. Ostali trije so Nace Ahlin, Jože Božič ter zdaj že pokojni Vilko Potnik. – Op. ur.) Nastanil se je v adelaidskem okraju Ottoway, kjer si je s svojo ženo Pavlo uredil prijeten dom in kjer sta se jima rodila dva otroka, hčerka Vida in sin Peter. Ves čas v Avstraliji je delal v lesni industriji. Ko se je na četrtek 17. junija odpravil na delo, je omahnil v smrt zaradi srčnega napada.

Franc je ob raznih boleznih večkrat izrazil željo, da bi hotel hitro smrt, brez hudega trpljenja. Ni imel dosti dobrega v življenju, a ta njegova skromna želja o hitri smrti se mu je izpolnila: umrl je brez dolgotrajne bolezni in hudih bolečin. Prepričan sem, da je bil lepo pripravljen kljub nenadnemu odpoklicu, saj je bil vse življenje po srcu zelo dober človek in izredno pošten.

V imenu slovenske verske skupnosti najgloblje sožalje vdovi Pavli, Vidi in Petru ter vsemu sorodstvu! Francu pa naj bo lahka avstralska gruda!

(Iz nagrobnega govora dr. Stanislava FRANKA, kateremu se ob izreku sožalja Flajnikovim pridružuje tudi urednik, ki je pokojnika poznal in visoko cenil.)

RUŠE
OB
DRAVI

Ni ga, ki bi razmišljal, kaj je selški župnik po božji volji in po poštenega naroda poštenih željah. Menda ga ni stanu, ki bi bil od tistih ljudi, ki so v svetu kruto malo dobrega storili, pokvarili in zastrupili pa že milijone, tako omalovaževan, smešen in zaničevan, kakor je poklic župnika na kmetih. Toda resnica je in ostane do sodnega dne: Ni šala biti – dober selški župnik, in kdor je dober in popoln, njega ne odtehta noben drug poklic. – FRANC SALEŠKI FINŽGAR

O DUHOVNIH POKLICIH v svetu je zanimivo razlagal Egidij Vigano, sedmi naslednik sv. Janeza Boska v vodstvu salezijanskega reda, ki je nedavno obiskal Slovenijo. "Nikdar ne smemo biti pesimisti, kadar primanjkuje duhovnih poklicev – položaj se lahko nenadoma spremeni," je dejal.

Vigano se je pravkar vrnil iz Argentine. Tam in po vsej Latinski Ameriki se po določenem obdobju krize število duhovnih poklicev stalno dviga. "V Argentini imajo zdaj 1750 bogoslovcev samo argentinske škofije, a poleg teh je še veliko redovniških bogoslovcev. V salezijanskem noviciatu je tam trenutno 46 fantov. Vsako leto s kakšnih drugih univerz prestopi na teološko fakulteto okoli 40 študentov. Govoril sem s kardinalom iz Cordobe, ki je predsednik škofovske konference. Pred sedmimi leti je bilo v njegovem semenišču 13 bogoslovcev, sedaj jih je 172. Ne more več sprejemati bogoslovcev iz drugih škofij, ker še za svoje nima dovolj prostora . . ."

Veliko število duhovnih poklicev je tudi na Filipinih, v Indiji in na Poljskem. Kritično je po angleško govorečem svetu – v ZDA, Avstraliji, Angliji, Irski – in morda tudi Nemčiji. Poklici se še vedno močno zmanjšujejo v zahodni Evropi – v Italiji, Nemčiji, Avstriji, Franciji, Belgiji, Nizozemski in Španiji. Tu namreč najbolj napreduje sekularizacija in potrošni-

štvo. Sem naj bi spadala še tudi Jugoslavija s svojim marksistično–ateističnim ozračjem ter vplivom materializma in kapitalizma. Potrošništvo cvete: vsakdo bi rad imel vse tisto, kar vidi pri sosedu . . .

PAPEŽEVO imenovanje svetih bratov Cirila in Metoda za zavetnika Evrope (poleg zavetnika sv. Benedikta) že kaže svoje sadove. Trideseti študijski teden v italijanskem mestu Spoletu, ki ima središče za študije o srednjem veku, je bil posvečen vprašanju prispevka Slovanov k evropski civilizaciji. Pod naslovom "Zahodni in južni Slovani v visokem srednjem veku" je več predavateljev prikazalo prihod slovanskih ljudstev v sedanje kraje in njihovo vključitev v srednjeveško stvarnost. Zanimivo je bilo zlasti predavanje o svetih bratih Cirilu in Metodu ter njunem razmerju do Bizanca in Rima.

O tem študijskem tednu je poročal tudi vatikanski list "Osservatore Romano" ter poudaril njegovo pomembnost. Njegov članek končuje takole: "To je bil eden prvih korakov k spoznanju, kaj vse so Slovani dali evropski civilizaciji, s katerim hoče novejša zgodovinska popraviti dolgotrajni greh opuščanja in zanemarjanja."

SOVJETSKA ZVEZA pripravlja načrt, ki naj spremeni njeno agrarno-gospodarsko stanje. Saj uvaža ogromne količine raznih živil, od žit do sadja, zelenjave, mleka in mesa. Načrt naj prinese večje domače kmetijske uspehe na podlagi decentralizacije kmetijske uprave, s tem pa okrepitev gospodarstva. Državna blagajna krvavi vsled deviz, ki jih mora uporabiti za uvoz živil. Po uradnih poročilih uvaža Sovjetska zveza samo raznih žit kar 44 milijonov ton letno.

Morda so že začetek načrta nove odredbe Kremlja, po katerih bodo morali odslej državljani popiti 16 % manj mleka in pojesti 21 % manj zelenjave, 20 % manj sadja, 17 % manj mesa, 4 % manj žitaric kot pred petimi leti. Pač pa smejo pojesti po teh odredbah 16 %

Dr. J. KOCE, Flat 2, 139 High St., Kew, Vic. 3101 — Tel. 862-3027
(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Imam v vseh večjih mestih Evrope in Amerike ne samo poslovne ampak tudi prijateljske zveze.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 155 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 654 1233, Consultant Dr. J. KOCE**

več krompirja, ki ga očitno pridelajo dovolj doma. Tako je tudi prehrana ljudstva v Sovjetski zvezi pod strogo kontrolo.

Le kaj pravijo na te odredbe tisti, ki se v svobodnem in vsega presitem svetu navdušujejo za ruski sistem? Kakšno vpitje bi nastalo med nami, če bi nam canberrška vlada odločila, kaj in koliko smemo pojesti . . .

V KANADI je vodstvo katoliških šol pred petimi leti izdelalo program, ki naj bi otrokom priseljencev na področju velikega Toronta nudil poleg angleščine in francoščine še tri jezike večjih etničnih skupin: ukrajinsčino, portugalsčino in italijanščino. Poročilo o tej petletni poskušnji je kaj zadovoljivo: Na 63 šolah poučujejo te tri jezike. Od 94.000 otrok, ki obiskujejo katoliške šole, se med tednom uči tretjega jezika 27.600 otrok, 7.000 učencev pa nekaj ur ob koncu tedna. Poročilo poudarja, da so pozitivne posledice tega pouka očitne: otroci doma raje govorijo materinski jezik, starši pa tudi z večjim zanimanjem in raje sodelujejo s šolsko upravo.

Po zgledu katoliških šol so zdaj tudi kanadske državne šole pričele z istim šolskim programom tretjega jezika.

IVAN KRAMBERGER je slovenski izseljenec v Duisburgu v Zahodni Nemčiji, doma pa je iz Negove v Slovenskih goricah. Zahodnonemški časopisi so ga odkrili kot "dobrega človeka iz Duisburga" in pa "porurskega Samarijana". Mož je strokovnjak za čiščenje krvi s pomočjo umetnih ledvic, posveča pa se že dolgo časa tihi pomoči ubogim in bolnim, starim in odrinjenim na rob. Zadnji čas je poslal na Poljsko že 300 paketov zdravil, pa tudi njegova rodna domovina je prejela v teku let že kar veliko takih pošilk. Bolnišnici v Murski Soboti je podaril celo stroj za čiščenje krvi (umetne ledvice) v vrednosti okoli 40.000 nemških mark.

"Porurskemu Samarijanu" želijo tudi avstralske MISLI v imenu vseh tukajšnjih rojakov še veliko let uspešnega karitativnega dela. Ponosni smo na njegov zgled v Sloveniji v svetu, saj danes žal tako malo ljudi misli na druge. Roke so kar prevečkrat in pri premnoгих obrnjene le k sebi . . .

O SPOMENIKU ŽRTVAM JALTE v Londonu smo že poročali, čim smo zvedeli, da ga nameravajo postaviti. Da že stoji, smo brali poročilo v goriškem "Katoliškem glasu" dne 22. aprila letos. Takole se glasi: Po 35 letih so Angleži le na neki način priznali svojo krivdo in soodgovornost za množično izročanje protikomunistov komunističnim vladam v letu 1945. Gre za dva milijona vrnjenih Rusov, kozakov in Jugoslovanov, številko, ki jo danes Angleži sami priznavajo.

Misli, Julij 1982

Urarsko in zlatarsko podjetje:

Alexander

WATCHMAKER AND JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622 1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe.

Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. — Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Že leta 1976 je skupina poslancev britanskega spodnjega doma dala pobudo za postavitve spomenika žrtvam jaltskih dogovorov. Dne 6. marca letos je bil ta spomenik odkrit. Stoji nasproti Victoria – Albert muzeju na Thurloe Square, South Kensington.

Odkritje spomenika so med drugimi počastili poslanci konservativcev, laburistične in liberalne stranke. Spomenik je blagoslovil londonski protestantski škof, ni pa bilo na žalost predstavnika kardinala Humea. Ruski emigrantski zbor je pri tem zapel nekaj zalostink. Glavni govornik je bil Sir Brain; ta je prvič v javnosti priznal britansko odgovornost pri vračanju antikomunistov, katerim se je zgodila vnebovpijoča krivica. Napis na spomeniku pa o tem še sramežljivo molči.

Tako poročilo. Spomenik jaltskim žrtvam torej v Londonu stoji – kljub temu, da je bilo baje nekaj mednarodnih protestov za njegovo postavitve. In priča tudi o naših vrnjenih ter brez sodbe pobitih, ki jim v domovini še svečko na grob ne morejo dati, kaj šele postaviti dostojen spomenik . . .

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete

TAXI TRUCK

za selitev in podobno, se boste z MAKSOM HARTMANOM po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)
Ob večernih urah kličite Maksovo
številko doma: 850 4090

kotiček naših mladih

NACEK — ta je pacek:
venomer po luži
kobaca kot žaba
in se s pujskom družī.

TONČEK je kajonček:
venomer nagaja
in za rep poredno
vleče papagaja.

TINČEK potepinček
rad okrog se klati.
"Tak je kot razbojnik!"
se huduje mati.

JOŽEK kot star možek
dim iz pipe puha,
FRANČEK kot pijanček
kolne: "Primaruha!"

L E P I

B R A T C I

DARČEK lenuharček
zgodaj zjutraj se zbudi:
ob enajstih čvrsto
še kot polh smrči.

Kaj nekoč postali bodo
naši vrlī bratci?
"Vzeli jih cigani bodo,
ali gozdni škratci!"

mati se huduje. V očku
pa brstijo upi zlati:
"Vsi gospodje imenitni
bodo in bogati!"

Mirko Kunčič

DRAGI OTROCI!

O RICKY-ju MAVRIČU iz sydneyškega okraja Chatswood smo pisali že v maju 1978. Takrat je na sliki sedel za svojimi orglami, poudarjeno pa je bilo v članku, da je nadarjen muzikant. Odlično igra elektronske orgle in je že velikokrat nastopal na raznih koncertih ter pri raznih tekmovanjih dosegal prva mesta. Najbrž je bil prvi med tukajšnjimi Slovenci, ki je nastopil v sydneyški operi in igral na veličastnih orglah, na katerih igrajo na svojih gostovanjih svetovnoznani mojstri.

Danes pa vam ga ne predstavljamo kot muzikanta, saj se je zadnji čas moral njegov muzikalni konjiček umakniti študiju. Ricky se je po maturi v katoliški šoli St. Aloysius College, Milson's Point, vpisal na sydneyško univerzo. Študiral je ekonomijo ter pred nekaj meseci graduiral: prejel je bakalaureat iz ekonomije (B. E. C.). Slika ga kaže vsega nasmejanega na dan, ko je prejel diplomu. A s tem še ni končal svojega šolanja: vpisal se je še na pravno fakulteto iste univerze. Tako upa, da bo v letu 1984 prejel še eno diplomu — iz civilnega prava.

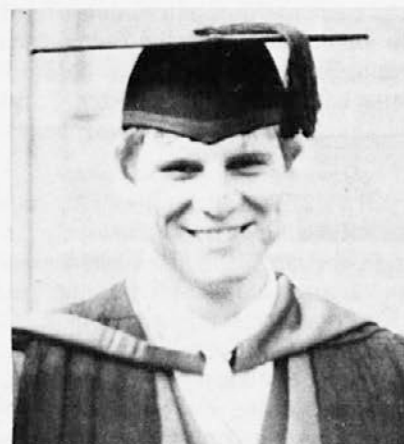
Vredno je omeniti, da ima Ricky poleg muzikalnega konjička še enega: izredno se zanima za komputerje. Obiskovalcem rad pokaže, v koliko koristnih

Dragi striček!

Mamici narekujem, kaj naj piše namesto mene, ker sem še premajhen: star sem pet let in hodim v malo šolo. Podpisati se že znam in seveda tudi veliko rišem. Zelo vesel sem bil, ko sem v majski številki "Misli" videl svoje ime: dobil sem nagrado, ker sem pobarval velikonočno risbico. O, kako sem vesel Jezuščka, ki se ponoči sveti. Do zdaj mi je ponoči ob posteljici vedno gorela lučka, ker me je rado strah. Zdaj pa nič več! Sveti mi Jezušček, ki name pazi! Lepo se ti zanj zahvaljujem in mi bo v lep spomin!

Povem naj tudi, da mi mamica prebere vse pesmice, ki so objavljene v kotičku. Zvečer, preden zaspim, pa mi bere tudi slovenske pravljice.

Lepo pozdravljam tebe, dragi striček, ter vse slovenske otroke. In še enkrat hvala za lepega Jezuščka! Tvoj — Tomažek Petrič, Croydon Park, N.S.W.

namenov se lahko uporablja ta moderna iznajdba tehnike. Njegov lastni komputerski mu pomaga pri študiju prava. Obenem pa Ricky sestavlja tudi razne programe ter igre in prav z njimi si je prislužil komputerske: nekatere svoje programe proda, nekatere pa le posodi in z avtorsko pravico prejema honorarje od vsake prodaje.

Ricky je že obiskal rojstno domovino staršev — Goriška Brda. S svojimi strici, tetami in bratrance se je kar lepo po slovensko pomenil.

Fantu želimo prav iz srca še veliko uspehov pri študiju ter seveda pri obeh konjičkih: pri orglah ter pri komputerskih.

Naj omenim za konec, da ima Ricky tudi starejšega že poročenega brata Jadrana, ki je že vrsto let v diplomatski službi. Služboval je v Grčiji, nato v Bangkoku na Tajskem, zdaj pa je drugi tajnik na državnem oddelku za zunanje zadeve v Canberri. Tudi on je vreden naših čestitk k lepim uspehom.

CROYDON PARK, N.S.W. — Že dolgo se nisem nič oglasila. Pa naj vam danes sporočim zanimivo in veselo novico, da smo v Sydneyu imeli 3. junija letos priložnost videti po televiziji kar tri Slovence. Na sporedu "IT COULD BE YOU" je za svoje dobrodelno delo dobila častni naslov "GOOD BEIGHBOUR" — gospa **Malči (Amalija) Šoštar** iz Sydneya.

Naša rojakinja Malči obiskuje bolne in osamljene rojake po bolnišnicah, hodi pa tudi v zapore in obiskuje zaprte Jugoslovane (na Slovenca, pravi, še ni našel!). Pred televizijsko kamero je pogumno odgovarjala na vprašanja Berryja Crocerja, ki program vodi, ter se milo smehljala, a iz ozadja sta jo ponosno in smeje gledala Pavla Gruden in Lojze Košorok. Publika pa ji je seveda močno plaskala. Od podjetja Keith Lord je Malči v dar prejela hladilnik znamke Kalvinator, ki ji bo v spomin na ta dogodek in v zahvalo za delo usmiljenja.

Ponosna sem bila na Malči, ko sem jo zagledala na televizijskem ekranu in iz srca vesela, da je častni naslov "dobrega sosedu" prejela tudi Slovenka.

Naj povem še, da Malči osebno poznam. Je vdova in živi skupaj s hčerko, ki dela v banki. Malči za svoje karitativno delo ni od nikogar plačana in le malo ljudi ve, da ga opravlja. Je zelo skromna in ima zelo dobro srce, ki je polno ljubezni in razumevanja do vseh. Ko pride Malči na obisk, je prav tako kot da bi prišla na obisk dobra mama.

Hvala vam, Malči in ponosni smo na vas! — **Danica Petrič.**

RYDALMERE, N.S.W. — Teško je oceniti, koliko so ljudem priljubljene naše avstralske MISLI. Prepričan pa sem, da jih bo zgodovina nekdanj prištelca k najbolj zaslužnim publikacijam slovenskega zdomstva.

Zase lahko rečem, da skrbno hranim vsako številko, ker se mi zdi škoda, da bi se izgubil tako zanimiv dokumentar o avstralskih Slovencih. Vendar pa žal nimam celotne zbirke od vsega početka — mislim, da je prav majhno število tistih, ki jo imajo. Dobro bi bilo, če bi vsaj nekaj originalnih izvodov obdržali za zgodovinarje in pa za slovensko mladino v Avstraliji.

POTUJETE V RIM? — DOBRODOSLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

križem australske slovenije

Zato izrekam prošnjo: če je kdo med naročniki, ki ima kaj starih MISLI na razpolago (zlasti od leta 1960 nazaj), ga vljudno prosim, naj to sporoči podpisane mu po uredništvu ali kakor koli. Zelo mu bomo hvaležni vsi, ki se zanimamo za ohranitev slovenske kulture v naši novi domovini. — **Ivan Kobal.**

WHYALLA — NORRIE, S. A. — Skoraj bomo obhajali srebrni jubilej bivanja naše družine v zdomstvu — petindvajset let, kar smo s solzami v očeh stali na dvorišču tetinega doma, blizu meje na avstrijski strani, ter se s pogledom v dolino Kuzme na možev rojstni kraj poslavljali od drage domovine. Težka so bila tista begunska leta, pa smo jih premostili in lahko smo srečni, da živimo v miru, pa četudi daleč od doma.

Ravno na praznik Marijinega vnebovzvetja, 15. avgusta, smo prišli v begunsko taborišče Asten pri Linzu, ki je imel takrat polno naših ljudi. Tam nas je sprejel mnogim izseljencem poznani dr. Ferdinand

Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOJK

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

KOLEDNİK, tamkajšnji taboriščni župnik. Mnogim je pomagal v tistih časih pri izselitvi v nove domovine širom sveta. Tudi med avstralskimi Slovenci so rojaki, ki jih je on v skromni taboriščni cerkvi poročil, nekatere mlajše pa seveda krstil. Koliko se je mučil za nas, pa žel tudi veliko nerazumevanja in obrekovanja, kar je menda usoda slehernega duhovnika, zlasti tiste, ki zares skuša biti — kakor sveti Pavel — vsem vse.

Kot so poročale MISLI v lanski oktobrski številki, je dobri gospod umrl v Marijinem Podgorju, v Rožni dolini na Koroškem. Ob našem obisku domovine pred tremi leti smo se oglasili, tudi pri njem. Pokojnik je znan po svojih številnih prevodih slovenskih knjig — samo Jurij Kozjak je po njegovi zaslugi preveden baje v 55 tujih jezikov. Ko nas je med obiskom vodil po belih marmornatih stopnicah, je s ponosom poudaril, da "jih je zaslužil z Jurijem Kozjakom". Svojo hišo "Domus Christi" je namerjal za upokojene duhovnike — me res zanima, kaj bo zdaj z njegovimi kar preidealnimi načrti.

Uredništvu pošiljam s pismom tudi nekaj fotografij. Na eni je pokojni dr. Kolednik z ministranti. Poleg naših dveh fantov Andreja in Romana je na njej tudi sin Kunstljevih, ki so prav tako tu v Avstraliji. Tudi če ni mogoča objava, obdržite jih lahko za kroniko, ker imam duplikate. (Poglejte na stran 175! — Op.ur.)

Pokojnega dr. Kolednika bomo ohranili v blagem spominu in naj mu bo lahka koroška zemlja!

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.

182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

V. FERFOLJA,

J. M. THAME,

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŠŽ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

9 Tennyson Ave., CLAYTON, Vic. 3169
Telefon: 544 8466

Mnogo pristrčnih pozdravov vsem nekdanjim prebivalcem taborišča Asten pošiljata — Marta in Roman Zrim z družino.

WILEY PARK, N.S.W. — Dragi oče urednik! Prosim, če objavite v mesečniku "Misli" naslednje obvestilo. Iščem namreč gospo Mileno Arčon-Skurigin, ki je bila pred leti učiteljica v Trstu, zdaj pa menda živi nekje v Perthu ali W.A. Če bo čitala te vrstice, ali jih bo čital kdo, ki imenovano osebo pozna, naj ji prosim pokaže to objavo. Naj sporoči svoj naslov na uredništvo, ali pa piše oz. telefonira naravnost meni: Lucija Kijurina, 9 Cornelia Street, Wiley Park, N.S.W., 2195 — telefon: (02)759-1741. Za gospo Mileno bi zelo rada zvedela tudi redovna sestra Dolores Lesjak, ki je njena sorodnica.

Hvala za uslugo, zlati pa očetu uredniku za objavo. Lep pozdrav vsem! — Lucija Kijurina.

KINGSFORD, N.S.W. — Vsem prijateljem in znancem, ki morda še niso zvedeli, sporočamo žalostno

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za razne prilike smo Vam na uslugo v našem studiu, v cerkvi ali doma!

ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij s poročnim albumom vred — samo \$120.—

Slike za potni list — v dvajsetih minutah!

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

vest, da smo nenadoma izgubili dragega moža in očeta — FRANCA BITEŽNIKA. Dne 23. maja 1982 ob pol enajstih zvečer ga je zadela srčna kap.

Pokojnik je bil rojen 5. aprila 1921 v Ravnah pri Grgarju, blizu Nove Gorice, v Avstralijo pa je prišla naša družina v maju 1952 z ladjo "Nellie". Vsa leta smo živeli v sydneyskem okraju Kingsford, kjer nas je zdaj tako nepričakovano obiskala smrt.

Pokojnega moža in očeta priporočamo vsem prijateljem in znancem v spomin pred Gospodom. Naj počiva v božjem miru! — Žalujouča družina Bitežnik: žena Marica ter otroci Jožica, Miro, Iva in Steven.

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je ga. MILENA ARČON-SKURIGIN. Več o tem preberite na prejšnji strani (pismo ga. Kijurina)!

Bi kdo morda vedel, kje živi ALOJZIJ MATJAŠEC, ki se je zadnjikrat oglasil pred nekaj leti iz naslova: Crn. Fitzroy in Hall Sts., Moorepark, 2010, N. S. W. Po njem poizveduje v Franciji njegova sestra Marija Grgora preko slovenskega verskega središča Sydney.

Iz Ljubljane je prišla preko naše študentke na sydneyski univerzi prošnja, da bi poizvedeli, kje živi DANILO KOŽUH. Njegov zadnji naslov je iz Perth, W.A. Kdor ga pozna, naj javi uredništvu, ali pa naj ga spomni, naj se oglasi domačim v Ljubljano.

WINE DINE and DANCE

Razvedrilo, domačo hrano in pijačo Vam nudi

LAKE VIEW RESTAURANT

in RECEPTION CENTRE

42 Kanahooka Road,
Tel.: 61 7101 DAPTO, N.S.W., 2530

Tudi za poroke in razne druge prilike skupinskih praznovanj

se priporočata

MILI in JAKOB BOŽIČ

REŠITEV junijske križanke:

Vodoravno: 1. klopota; 6. (pri križanki je tiskarski škrat napravil iz 6. številko 2, za kar prosim ugankarje oproščenja) goa; 8. topo; 10. sod; 11. page; 12. bar; 13. t.l.; 14. sovaščan; 15. palača; 17. vloga; 19. skop; 21. krma; 23. tlaka; 24. Jadran; 26. zaposlen; 27. oj; 28. old; 29. dlan; 30. vse; 31. Klek; 32. Tea; 33. planeti. — Navpično: 1. K.A.; 2. otava; 3. pogača; 4. opeša; 5. to; 6. bol; 7. od; 9. dan; 10. stavka; 11. pola; 12. Balkan; 14. saga; 15. pomlad; 16. spanje; 18. l. r.; 19. slan; 20. O.K.; 22. maslen; 23. tren; 24. jodla; 25. dlake; 26. žlo; 27. osa; 30. ve; 31. kl; 32. ti.

Rešitev so poslali: Sestre v Slomškovem domu, Zalka Sveršek, Francka Anžin in Marija Špilar, Janez Plut, Ivanka Kropich, Vesela Ramuta, Danica Petrič, Vera Kraynik, Jože Grilj, Vinko Jager, Vicky Mrak, Olga Bogovič, Stanko Aster-Stater, Frančiška Klun, Amalia Kucler, Viktorija Gajšek, Jože Belovič, Milan Prešeren, Zora Gec. — Žreb je določil nagrado AMALIJI KUCLER.

INCOME TAX RETURNS

Skozi vse leto nudimo poklicne usluge pri Vaših raznih davčnih obveznostih in problemih.

MERCURY TAX SERVICE

518 SYDNEY ROAD, BRUNSWICK, VIC. 3056

Telefon: 387 7055 (2 liniji)

Uradujemo:
čez teden od 9 do 5.30
in sobotah od 9 do 1 ure.

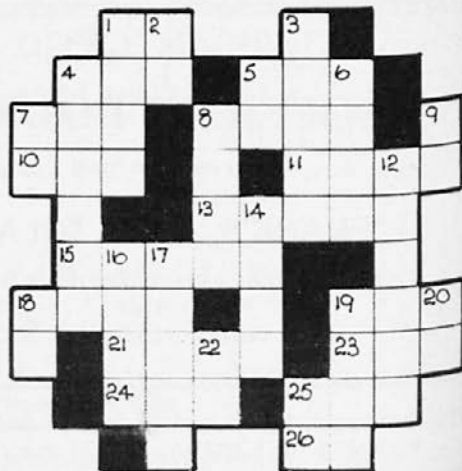
Lastnik podjetja:
STANKO PENCA

NO APPOINTMENTS NECESSARY

KRIŽANKA (Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 1. osebni zaimek; 4. hiter odmik iz strahu; 5. del obraza; 7. rastlina lepega cveta a v zvezi z mamili; 8. predmet v zvezi s šolsko tablo; 10. ena merilnih priprav; 11. neumnica; 13. znakma žarnic; 15. razvedrilo za naša ušesa; 18. množična snov; 19. ona (v angleščini); 21. prostorna veža; 23. pridelek gotove žuželke; 24. apetit; 25. kratica za eno izmed sredstev povezave na daljavo; 26. površinska mera.

Navpično: 1. del obraza; 2. kraj pri Ljubljani; 3. s tujimi zobmi služi; 4. znani rojak — indijanski misijonar preteklega stoletja; 5. kratica za številko (tujka); 6. slovenska reka; 7. ponazorilo glasu goveda; 8. poslednji prostor; 9. egiptovski sončni bog; 12. kraj pri Novem mestu; 14. premik zraka; 16. bodeča rastlina; 17. obvezna dajatev; 18. gospod (angleška kratica); 19. pravec; 20. okrajšano moško ime; 22. začetnici imena in priimka sydneyskega rojaka, ki je znan kot pevovodja; 25. kazalni zaimek.

Rešitev pošljite do 24. julija, ko bo žrebanje nagrajenca!

DOVTIPNE OD DOMA

— RESNICI V BRK . . .

- + Čuvajmo ljudil Nekdo bo moral vračati dolgove.
- + Nacionalizacija po domače: Tvoje. Naše. Moje.
- + Nagrobni spomenik bo ostal prazen: napis na njem so cenzurirali.
- + Je res treba ukiniti kilometrino? Ali smo res do konca zavozili?
- + V referatih delavski razred toliko omenjajo, da se mu nenehno kolca.
- + Hvalabogu, da imamo tako razvito birokracijo! Če te ne bi imeli, bi imeli največjo brezposelnost na svetu.
- + Novi dinar iz domače zlitine: skratka LAŽJI v vsakem smislu.
- + Delavski razred gre v raj — to bo verjetno kmalu edino brezplačno potovanje v tujino.
- + V naših vinih je čedalje več resnice in čedalje manj alkohola.

V gostilni.

Gost: "Tako trdega mesa pa še nisem nikoli jedel!"
Natakar: "Res? — Potem ste pa prvič pri nas."

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni
KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma
Bruna in Alme SDRAULIG
(komaj miljo in pol od Slovenskega grička
v Elthamu).

Research Warrandyte Road, RESEARCH
Telefon: 437-1868

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460